

ပိတ်ကူးချိတ်အနုပညာ

အိရု

ပညာအိရု

ပညာအိရု

mgvoo.com

mgyoe.com

pyg0004
2,500.00 KS

ပုဒ်မ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၅၄၄၀၆၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၅၃၆၀၆၀၉ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို M.S.O ပြုလုပ်၍ ထုတ်ဝေသူ-ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ-ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပဉ္စမအကြိမ်အဖြစ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ လတွင် တန်ဖိုး ၂၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

(စတုတ္ထအကြိမ်-ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ/ ၁၉၉၅)

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

မာတိကာ

- မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ	၆
- နိဒါန်း	၉
- စကားချီး	၁၄
၁။ မိတ္တဘောဒ (မိတ်ဖျက်ခြင်း)	၁၇
၂။ မိတ္တသမ္ပတ္တိ (မိတ်ဖွဲ့ခြင်း)	၁၀၃
၃။ ကာကောလူကီယ (ကျီးနှင့် ခင်ပုပ်)	၁၃၇
၄။ အပရိက္ခိတကာရက (မစူးမစမ်း ပြုခြင်း)	၁၈၅
၅။ လဒ္ဒပဏာသ (အမြတ်၏ အရှုံး)	၂၁၉

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ*

သက္ကတဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ပုံဝတ္ထုများတွင် နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိသည်။ ပထမအမျိုးအစားမှာ လူပုဂ္ဂိုလ်များကို ဇာတ်ဆောင်လုပ်၍ စာဖတ်သူများ စိတ်ပါဝင်စားစေရန် ရေးသားထားသော ပုံဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ယင်း ပုံဝတ္ထုများအနက် ဝေတာလဝတ္ထု၊ ဒသကုမာရ စရိတ စသည်တို့သည် ထင်ရှားသော ပုံဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ တိရစ္ဆာန်များကိုလည်းကောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်းကောင်း ဇာတ်ဆောင်ပြု၍ လူအများ လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်သော အဆုံးအမ နိတိ ဥပဒေသကို ပေးရန်အတွက် ရေးသားထားသော ပုံဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်း ဒုတိယအမျိုးအစားများအနက် ဟိတောပဒေသ၊ ပဉ္စတန္တရ စသည်တို့သည် ထင်ရှားသော ပုံဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည်။

ပဉ္စတန္တရက ဟိတောပဒေသထက် စောသည်။ ပုံဝတ္ထု နှစ်ခုလုံးပင် ကမ္ဘာဂန္ထဝင် စာရင်းထဲတွင် ပါဝင်ကြသည်။ နှစ်ခုလုံးပင် ကမ္ဘာဘာသာပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားကြသည်။ စိတ်ပါဝင်စားဖွယ် ပုံဝတ္ထုများဖြင့် ကိုယ်ကျင့်တရား နိတိ ဥပဒေသများကို ပေးထားသည်ဖြစ်၍ ဟိတောပဒေသနှင့် ပဉ္စတန္တရတို့သည် ပုံဝတ္ထု စာပေသမိုင်း၌ ထိပ်တန်းနေရာ ရရှိထားကြသည်။

ဟိတောပဒေသနှင့် ပဉ္စတန္တရ၌ ပါဝင်သော ပုံဝတ္ထုများသည် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း မည်မျှပျံ့နှံ့ ခေတ်စားနေသနည်းဟူမူ ယင်းပုံဝတ္ထုများထဲက အချို့မှာ ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီး၏ ရိုးရာပုံဝတ္ထုများသဖွယ် ဖြစ်နေကြပြီ။

---

* စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၁၉၉၅၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ - မှ၊

ဟိတောပဒေသနှင့် ပဉ္စတန္တရတို့သည် မြန်မာပုံဝတ္ထု လောက၌လည်း နေရာ ရရှိနေကြသည်။ အခြားနိုင်ငံ တချို့၌ကဲ့သို့ပင် မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်း ဟိတောပဒေသနှင့် ပဉ္စတန္တရ ပုံဝတ္ထုအချို့သည် မြန်မာ့ရိုးရာ ပုံဝတ္ထုများနှင့် သွေးချင်း နှောနေကြပြီ။

ပဉ္စတန္တရ မြန်မာပြန်ကို ၁၉၆၅ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ် စတင် ထုတ်ဝေ ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယခု အကြိမ်ပါနှင့် ဆိုလျှင် လေးကြိမ် ရှိသွားပြီ။ ယခု အကြိမ်သည် စတုတ္ထအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ယခု စတုတ္ထအကြိမ်ကို “ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ”က ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည် ဖြစ်၍ ပဉ္စတန္တရ မြန်မာပြန်သူအနေဖြင့် ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ပါရဂူ

၁၄၊ ၁၊ ၁၉၉၅။

mgjoe.com

mgjoe.com

နိဒါန်း

“အိန္ဒိယ စာပေသမိုင်း”ကို ရေးပြုသူ ဂျာမန်ပညာရှိ ဝင်တာနစ်အား တစ်နေ့တွင် အိန္ဒိယပညာရှင် တစ်ဦးက ထူးခြားသော မေးခွန်းတစ်ရပ်ကို မေးလေသည်။ “အိန္ဒိယက ကမ္ဘာကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီ အရာဝတ္ထုဟာ ဘယ်အရာဖြစ်ပါသလဲ” ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်လေသည်။ “အိန္ဒိယက ကမ္ဘာကို လက်ဆောင်အဖြစ် ဘယ်အရာဝတ္ထုကို ပေးပါသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကောက်ကာငင်ကာ ဖြေရရင်တော့ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တွေကို ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ဖန်တီးပြီး ရေးသားထားတဲ့ ပုံဝတ္ထုစာပေ ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေရလိမ့်မယ်” ယင်းသို့ ဝင်တာနစ်က ပြန်ကြားဖြေဆိုခဲ့လေသည်။ အမှန်စင်စစ်ပင် အိန္ဒိယပြည်၏ ရှေးဟောင်းပုံဝတ္ထုများသည် ကမ္ဘာစာပေနှင့် ရှေးကျသော ဆက်သွယ်မှု ရှိလာခဲ့လေသည်။ ပဉ္စတန္ဒရသည် အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်းပုံဝတ္ထု ပေါင်းချုပ်များထဲမှ လူသိအများဆုံး၊ ရှေးအကျဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ပုံဝတ္ထု ပေါင်းချုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ပဉ္စတန္ဒရကို ရေးသူမှာ ဝိဏူသမ္မ (ဗရုနုရှမရာ)အမည်ရှိ ဗြာဟ္မဏ ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျမ်းပြုဆရာသည် မန၊ ဗရိဟပုတိ၊ သုက္က၊ ပရာသရ၊ ဗျာသ၊ စာဏကျ စသော ရှေးဟောင်းနိတိနှင့် နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး ကျမ်းဂန်များကို အရည်ကျိုးပြီးလျှင် လူထုအား လွယ်ကူစွာ ပညာပေး၍ ရမည့် ပုံစံသစ်ဖြင့် ပဉ္စတန္ဒရကို သက္ကတ ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားလေသည်။

မှတ်တမ်း တင်ထားသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အိရန် ဘုရင် ခုဆရီ၏ ဘုရင့်သမားတော်ရာထူးနှင့် အမတ်ကြီးရာထူးနှစ်ခုကို ရရှိ

ထားသူ ဗုရုအေသည် ပဉ္စတန္တရအား သေသူကို ရှင်စေသည့် အမြိုက်ဆေးဟု အမည်သညာ ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအမတ်ကြီးသည် အခါတစ်ပါး၌ ကျမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်တွင် “မဇ္ဈိမဒေသ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ တောင်တစ်တောင်၌ သေသူကို ရှင်စေသည့် အမြိုက်ဆေးမြစ် ရှိသည်” ဟူ၍ ဖတ်ရဖူး၏။ ထိုထူးဆန်းသော အမြိုက်ဆေးကို ရှာဖွေစူးစမ်းလိုသည်နှင့် အမတ်ကြီးသည် ခရစ်နှစ် ၅၅၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် မဇ္ဈိမဒေသ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ထွက်လာပြီးလျှင် နေရာအနှံ့ အပြားတွင် အမြိုက်ဆေးမြစ်ကို စုံစမ်းရှာဖွေခဲ့လေသည်။ မည်သည့် နေရာတွင်မျှ အမြိုက်ဆေးမြစ်ကို ရှာမတွေ့သည့်အခါ စိတ်ပျက် အားလျော့ပြီးလျှင် အမတ် ကြီးသည် အိန္ဒိယပညာရှင်တစ်ဦးအား “ဒီနိုင်ငံမှာ အမြိုက်ဆေးဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိပါသလဲ” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ အိန္ဒိယပညာရှင်က ပြန်ပြောသည်။ “အမတ်ကြီး စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ မှန်ပါတယ်။ သေသူကို ရှင်စေတဲ့ အမြိုက်ဆေးမြစ် ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အသိဉာဏ်ဆေးမြစ်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အသိဉာဏ် အမြိုက်ဆေးမြစ်ပေါက်တဲ့ တောင်ကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ပညာရှိကို ပြောတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဆေးမြစ်မျိုးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ပဉ္စတန္တရ အမည်ရှိ ကျမ်းမှာ ရှိပါတယ်” အိန္ဒိယ ပညာရှင်ထံမှ အထက်ပါစကားကို ကြားရသည့်အခါ အမတ်ကြီးသည် ပဉ္စတန္တရ ကျမ်းစာတစ်ခုကို အိရန်သို့ ယူသွားပြီးလျှင် အိရန်ဘုရင် ဖတ်ရှုရန်အတွက် ပဟလဝီ ဘာသာဖြင့် ပဉ္စတန္တရကို ဘာသာပြန်ဆို ပေးလေ၏။ ယင်း ဘာသာ ပြန်မှာ နိုင်ငံခြား ဘာသာဖြင့် ဘာသာ ပြန်ဆိုသော ပဉ္စတန္တရ၏ ပထမဆုံး ဘာသာပြန် ဖြစ်လေသည်။ ယင်း ဘာသာပြန်ကို ယခုအခါတွင် ရှာမတွေ့တော့ ဟု သိရှိရသည်။ ထို့နောက် ခရစ်နှစ် ၅၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပဟလဝီဘာသာ ပဉ္စတန္တရကို ဆီးရီးယားနိုင်ငံရှိ ရှေးဟောင်းဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုခဲ့လေသည်။ ယင်းဘာသာပြန်ကို ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ် အလယ်ပိုင်းခေတ်လောက်တွင် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေကြလေ၏။ တည်းဖြတ်သူ ဘာသာပြန်သူများမှာ ဂျာမန်ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ယင်း ဘာသာပြန်မှာ ပင်ရင်း သက္ကတဘာသာ ပဉ္စတန္တရ၏ ဆိုလိုချက်များနှင့် လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုပုံပြင်များနှင့်လည်း များစွာ နီးစပ်မှု ရှိသည်ဟု အဆိုရှိလေ၏။

ပဟလဝီ ဘာသာပြန်ကို အခြေခံပြီးလျှင် ဆယ့်ရှစ်ရာစုနှစ်၌ အဗ္ဗဒူလာ အိဗန်ဥလ် မုကပ္ပာ ဆိုသူက အာရဗီ ဘာသာဖြင့် ပဉ္စတန္တရကို ဘာသာပြန်ဆို

လေသည်။ ယင်း ဘာသာပြန်၏ အမည်ကို “ကလိလနှင့် ဒီမန”ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ပဉ္စတန္တရ မူရင်းတွင် ပါရှိသည့် ကရဋကနှင့် ဒမနကတို့၏ အမည်ကို ပြောင်းလဲ သုံးစွဲထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘာသာပြန် ဆရာသည် ပုံဝတ္ထုအချို့ကို ထပ်ဖြည့်ထားသည်။ ယင်းစာအုပ်မှာ အာရဗီ ဘာသာဖြင့်ရှိသော လူကြိုက်အများဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

အာရဗီ ဘာသာပြန်ကို အခြေခံလျက် ဘာသာပြန်သော ပဉ္စတန္တရ ဘာသာပြန်များသည် ဥရောပ၌ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပေါ်လာကြလေ၏။ ဆယ့်တစ်ရာစုနှစ်တွင် ဂရိဘာသာဖြင့် ပဉ္စတန္တရကို ဘာသာပြန်လေသည်။ ယင်းဘာသာပြန်မှာ ဥရောပ၏ အစောဆုံး ပဉ္စတန္တရ ဘာသာပြန် ဖြစ်လေသည်။ ယင်း ဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့် ရုရှားဘာသာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရှေ့ဥရောပရှိ အခြားသော ဆလစ် ဘာသာများဖြင့်လည်းကောင်း ပဉ္စတန္တရကို ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ပဉ္စတန္တရ ဂရိဘာသာပြန်သည် အနောက်ဥရောပတွင် ပျံ့နှံ့သွားပြီးလျှင် ဆယ့်ခြောက်ရာစုနှစ်လောက်မှ အစပြု၍ လက်တင်ဘာသာ၊ အီတာလျံဘာသာ၊ ဂျာမန်ဘာသာတို့ဖြင့် ပဉ္စတန္တရကို ဘာသာပြန်ဆိုကြလေ၏။

ခရစ်နှစ် ၁၂၅၁ ခုနှစ်လောက်တွင် အာရဗီ ပဉ္စတန္တရကို စပိန်ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုလေသည်။ ဟိဗရ ဘာသာဖြင့်လည်း အာရဗီ ဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့်ပင် ပဉ္စတန္တရကို ဘာသာပြန်လေသည်။ ယင်း ပဉ္စတန္တရဘာသာပြန်ကို အခြေခံပြီးလျှင် အီတလီတောင်ပိုင်း ကပုအာမြို့သား ဂျန် အမည်ရှိ ရဟူဒီ လူမျိုး တစ်ဦးသည် ၁၂၆၀ နှင့် ၁၂၇၀ အကြားလောက်တွင် ပဉ္စတန္တရကို လက်တင် ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုလေသည်။ ယင်းဘာသာပြန် စာအုပ်ကို “ကလိလ ဒမန၏စာအုပ် လူ့ဘဝ၏ အဘိဓာန်”ဟူ၍ အမည်ပေးထားသည်။ အလယ်ပိုင်း ခေတ် ဥရောပစာပေ၌ ဂျန်ကပူအာ၏ ပဉ္စတန္တရ ဘာသာပြန် အတော်ပင် ခေတ်စား သွားပြီးလျှင် ထိုဘာသာပြန်မှတစ်ဆင့် ဥရောပ ဘာသာပေါင်းများစွာ တို့ဖြင့် ပဉ္စတန္တရကို ဘာသာ ပြန်ဆိုကြလေ၏။ ၁၄၈၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် ဂျန်ကပူအာ ၏ ဘာသာပြန်ကို ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ဘာသာ ပြန်ဆိုလေသည်။ ယင်းဂျာမန် ဘာသာပြန်မှာ လူကြိုက်မည်မျှ များသနည်းဆိုလျှင် တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် ထပ်ခါထပ်ခါ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရလျက် အနှစ်ငါးဆယ်အတွင်း၌ အကြိမ်နှစ်ဆယ် ကျော် ထုတ်ဝေ ရောင်းချရသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ဒိန်းမတ်၊

ဟော်လန်၊ အိုင်ယာလန် စသော ဘာသာများဖြင့်လည်း ယင်း ဂျာမန် ဘာသာ ပြန်မှ တစ်ဆင့် ပဉ္စတန္ဒရကို ဘာသာပြန်ဆို ကြလေသည်။

ဂျွန် ကပူအာ၏ လက်တင် ဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့် စပိန်ဘာသာ၊ ချက်ဘာသာ၊ အီတလီ ဘာသာများဖြင့် ပဉ္စတန္ဒရကို ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ ဒိုနီအမည်ရှိ စာရေးဆရာတစ်ဦးသည် ၁၅၅၂ ခုနှစ်၌ အီတလီ ဘာသာဖြင့် ပဉ္စတန္ဒရကို ဘာသာပြန်လေသည်။ ယင်းဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့် ဆာသော မတ်စ်နော့သ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပထမဦးဆုံး ပဉ္စတန္ဒရကို ဘာသာပြန် လေသည်။ ယင်း ဘာသာပြန်ကို ၁၆၀၁ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေလေသည်။ ယင်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် ပဉ္စတန္ဒရ၌ သက္ကတမှ ပဟလဝီ၊ ပဟလဝီမှ အာရဗီ၊ အာရဗီမှ ဟိဗရု၊ ဟိဗရုမှ လက်တင်၊ လက်တင်မှ အီတာလျံ၊ အီတာလျံမှ အင်္ဂလိပ်ဟူ၍ အဆင့်ခြောက်ဆင့်တိတိ ကူးပြောင်း၍ ဘာသာပြန်ဆို ရလေသည်။ (၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် စတန်တီရိုက်စ်က လည်းကောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က အမေရိကန်ပညာရှင် ရိုင်ဒါက လည်းကောင်း ပဉ္စတန္ဒရ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်များကို ထပ်မံ ပြန်ဆိုရေးသားကြသည်)

ဆယ့်နှစ်ရာစု၌ နုဆရလ္လာအမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်က အာရဗီဘာသာမှ ဖာရစီ ဘာသာဖြင့် ပဉ္စတန္ဒရကို ဘာသာပြန်သည်။ ယင်း ဖာရစီ ဘာသာပြန်ကို အခြေခံပြီးလျှင် ဆယ့်ငါး ရာစုနှစ်၌ပင် တစ်ဖန် ဖာရစီ ဘာသာပြန် ပဉ္စတန္ဒရ စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသော ဘာသာပေါင်းများမှာလည်း အာရဗီ ဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသည့် ဘာသာပေါင်း များလောက်ပင် များပြား ပေ၏။ တူရကီ၊ အာရှအနောက်ပိုင်း၊ အာရှအလယ်ပိုင်း ဘာသာများဖြင့်လည်း ယင်း ဖာရစီ ပဉ္စတန္ဒရကို ဘာသာပြန်ဆိုကြလေ၏။ ၁၆၄၄ ခုနှစ်၌ ယင်းစာအုပ် ကိုပင် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုလေသည်။ ယင်းပြင်သစ် ဘာသာပြန်မှာ “ပိလ်ပိလီ”၏ပုံပြင်များ ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလေ၏။ နာမည်ကျော် ပြင်သစ်ဝတ္ထုရေးဆရာ လာဖောက်တင်သည် ပညာရှိကြီး ပိလ်ပိလီ ၏ ပုံပြင်များမှ ပုံပြင်ပေါင်းများစွာကို စုဆောင်း၍ မိမိ၏ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့ လေသည်။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်အကြာ ၁၇၂၄ ခုနှစ်၌ ဖာရစီ ဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်ထားသည့် တူရကီ ဘာသာပြန် စာအုပ်နှင့် ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် ပြန်ထားသည့် အခြား ပြင်သစ်ဘာသာပြန် စာအုပ်တစ်အုပ်

ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ယင်း ပြင်သစ်မူရင်း စာအုပ်များနှင့် ယင်းစာအုပ်များမှ တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားသည့် အခြားဘာသာပြန် စာအုပ်များကို လူများ အထူးပင် နှစ်သက်ကြလေ၏။ ဂရိ၊ ဟန်ဂေရီ၊ ပိုလန်၊ ဟော်လန်၊ ဆွီဒင်၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန် စသည့် ဒေသများတွင်လည်း ယင်း ဘာသာပြန်များသည် အထူးပင် တွင်ကျယ်လေ၏။

ယင်းသို့အားဖြင့် ကမ္ဘာ့ဘာသာများဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြပုံကို ထောက်၍ ပဉ္စတန္တရကို ကမ္ဘာက မည်မျှ စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုသည့် အချက်ကို သိသာ နိုင်ပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ပဉ္စတန္တရ ပုံပြင်အချို့မှာ မြန်မာရိုးရာဓလေ့ ပုံပြင်များဟု ယူဆရသလောက်အောင်ပင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု မြန်မာရိုးရာနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပေသည်။

ပဉ္စတန္တရ မူကွဲ ရှစ်မျိုးလောက် ရှိပေသည်။ ယခု မြန်မာဘာသာ ပြန်ထားသောမူမှာ အများသုံးမူ တစ်ခုဖြစ်၏။ ဤပဉ္စတန္တရ မြန်မာပြန်၌ ကျွန်တော်သည် ကျမ်းသွက်စေရန် ရည်သန်လျက် နိတိဂါထာများကို ချုံးနိုင်သမျှ ချုံးပြီးလျှင် ဝတ္ထုကြောင်းကို အသားပေးလျက် ဘာသာပြန်ဆို ထားပါသည်။

ပါရဂူ

၂၂၊ ၁၀၊ ၆၅။

စကားချီး

ဒက္ခိဏတိုင်း၌ မဟိလာရောပျ အမည်ရှိ မြို့တစ်မြို့ ရှိလေ၏။ ထိုမြို့၌ ဘုန်းသမ္ဘာနှင့် ပြည့်စုံသည့် အမရသတ္တိ အမည်ရှိ ဘုရင်တစ်ပါးသည် ထီးနန်းစိုးစံလျက် ရှိလေသည်။ ထိုဘုရင်မင်းမြတ်၌ ဗဟုသတ္တိ၊ ဥဂ္ဂရသတ္တိ၊ အနန္တသတ္တိ အမည်ရှိ သားတော်သုံးပါး ရှိလေသည်။ ထိုသားတော် သုံးပါးသည် ပညာမတတ်ကြပေ။ ကျမ်းဂန်စာပေ သင်ကြားရန်လည်း ပျင်းရိ ငြီးငွေ့နေကြ၏။

ဘုရင်မင်းကြီးသည် မိမိ၏အမတ်ကြီးများအား ခေါ်ပြီးလျှင် သားတော်များ၏ ပညာသင်ကြားရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘုရင်မင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံတွင် အခစား စာသင်ဆရာများ ငါးရာမျှ ရှိကြလေ၏။ ယင်း ငါးရာထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဘုရင်သားတော်များအား သင့်လျော် လျောက်ပတ်သည့် ပညာများ သင်ကြားပေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြပေ။ နောက်ဆုံး၌ သုမတိအမည်ရှိ အမတ်ကြီးသည် သျှတ္တရကျမ်းတတ် ပညာရှင်ဆရာကြီး ဝိဏ္ဏသမ္မအား သားတော်များ၏ ဆရာအဖြစ်ခန့်ရန် ဘုရင်မင်းကြီးအား အကြံဉာဏ် ပေးလေ၏။

ဘုရင်မင်းကြီးသည် ဝိဏ္ဏသမ္မအား ဆင့်ခေါ်ပြီးလျှင် အကယ်၍ သားတော်များအား အချိန်မကြာခင် ကာလ အတောအတွင်းမှာ ရာဇနိတိ မင်းမှုရေးရာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူများဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်လျှင် တစ်ရာမျှသော ရွာများကို အပိုင်စား ပေးသနားမည်ဟု အမိန့်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဝိဏ္ဏသမ္မ ပညာရှိကြီးက ရယ်၍ ပြန်ပြောလေ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ပညာကို အရောင်းအဝယ် မလုပ်လိုပါ။ အရှင်မင်းကြီး၏ ဆုလာဘ်ကို အကျွန်ုပ် မမျှော်မှန်းပါ။ အရှင်မင်းကြီးက

ရိသေ လေးစားစွာဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ပြီး အမိန့်ချမှတ်သည့်အတွက် အကျွန်ုပ် ခြောက်လ အတွင်းမှာပင် သားတော်များကို ရာဇနိတိ မင်းမှုရေးရာ လိမ္မာ ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်အောင် ဖန်တီး ပြုလုပ်ပေးပါမည်။

ဝိဏ္ဏသမ္ဗ ဆရာကြီး၏ ဝန်ခံချက်ကို ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ ဘုရင်မင်း ကြီးသည် သားတော်များအား ပညာ သင်ကြားပေးရန် တာဝန်ကို ဝိဏ္ဏသမ္ဗ ဆရာကြီးအား လွှဲအပ်ပြီးလျှင် စိတ်ချလက်ချ နေထိုင်လေ၏။ ဝိဏ္ဏသမ္ဗ ဆရာကြီးသည် ဘုရင့် သားတော်များအား ပညာသင်ကြားပေးရန် ပုံဝတ္ထုများကို စီစဉ်လေ၏။ ယင်းပုံဝတ္ထုများဖြင့်သာလျှင် သားတော်များအား မင်းမှုရေးရာနှင့် လူမှုရေးရာ ပညာများကို သင်ကြားပေးလေ၏။ ယင်းပုံဝတ္ထု ပေါင်းချုပ်၏ အမည်မှာ “ပဉ္စ တန္ဒရ” ဖြစ်လေသည်။ ငါးမျိုးသောကဏ္ဍဖြင့် ခွဲခြား စိတ်ဖြာ ထားသောကြောင့် “ပဉ္စတန္ဒရ”ဟု အမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင့်သားတော်များသည် ယင်းပုံဝတ္ထုများကို ကြားနာသည်ဖြစ်၍ ခြောက်လအတောအတွင်း၌ပင် မင်းမှုရေးရာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သည့် ပညာရှင်များ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ငါးမျိုးသော ယင်းပုံဝတ္ထု၏ အမည်များမှာ

- (၁) မိတ္တဘောဒ (မိတ်ဖျက်ခြင်း)
- (၂) မိတ္တသမ္ဗတ္တိ (မိတ်ဖွဲ့ခြင်း)
- (၃) ကာကော လူကိယ (ကျိုးနှင့် ခင်ပုပ်)
- (၄) အပရိက္ခိတ ကာရက (မစူးမစမ်းပြုခြင်း)
- (၅) လဒ္ဒပဏာသ (အမြတ်၏အရှုံး)တို့ ဖြစ်ကြလေ၏။ ဤစာအုပ်၌

ယင်း ကဏ္ဍငါးမျိုး ပါဝင်လျက် ရှိပေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

မိတ္တဘောဒ
(မိတ်ဖျက်ခြင်း)

ပိတ္တဘောဒ (ပိတ်ဖျက်ခြင်း)

ဒက္ခိဏတိုင်း၌ မဟိလာရောပျ အမည်ရှိသည့် မြို့တစ်မြို့ ရှိလေ၏။ ထိုမြို့၌ ဝဒ္ဓမာန အမည်ရှိ ကုန်သည်သား တစ်ဦး ရှိလေသည်။ ထိုကုန်သည်သားသည် တရားနှင့်အညီ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကာလေရာ ဥစ္စာရွှေငွေ စုဆောင်းမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုမျှလောက်နှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသေး၍ နောက်ထပ် ရှာဖွေ စုဆောင်းဖို့ရန် ကြံစည် စိတ်ကူးလေသည်။

တောင်းခံခြင်း အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မင်းခစား မင်းမှုထမ်း လုပ်ခြင်း အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ လယ်ယာ စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ခြင်း အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာ အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငွေချေးငှားခြင်း အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ခြင်း အားဖြင့် လည်းကောင်း ယင်းသို့သော နည်းလမ်း ခြောက်မျိုးဖြင့် ဥစ္စာပစ္စည်းကို ရှာဖွေ စုဆောင်း နိုင်လေသည်။ ထိုနည်းလမ်း ခြောက်မျိုးအနက် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း ဖြစ်လေသည်။ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ခြင်း၌လည်း နည်းအမျိုးမျိုး ရှိလေရာ တစ်ပြည်ရပ်ခြားမှ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို စုဆောင်း ဝယ်ယူ၍ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ၌ ရောင်းချခြင်းသည် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ တွေးတော စိတ်ကူးပြီးလျှင် ဝဒ္ဓမာနသည် မထုရာမှ ကုန်ပစ္စည်း များကို ယူဆောင်လျက် တစ်ရပ် တစ်ကျေးသို့ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ သဒ္ဓိဝက နှင့် နန္ဒက အမည်ရှိသည့် တောင့်တင်းလှပသော နွားတစ်ရှဉ်းကို ဝဒ္ဓမာနသည် မိမိ၏လှည်းတွင် တပ်လာခဲ့လေသည်။

ယခုမှာမြစ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သဒ္ဓိဝက အမည်ရှိသော နွားသည် မြစ်ကမ်းစပ်ရှိ ရွှံ့ညွှန်ထဲတွင် ကျုံ့နစ်သွားလေ၏။ ရွှံ့ညွှန်ထဲက အတင်းရုန်းထွက် သောအခါ သူ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားလေသည်။ ထိုအခါ ဝဒ္ဓမာန သည် အထူးပင် စိတ်သောက ဖြစ်မိလေသည်။ သုံးရက်တိတိ သူသည်

သဗ္ဗိဝကနွား သက်သာ ပျောက်ကင်း လာလိမ့်နိုးနိုးနှင့် စောင့်နေခဲ့လေသည်။
ထို့နောက်တွင် သူ၏အဖော် လှည်းသမားများက ဤသို့ ပြောပြသည်။

သူဌေးမင်း၊ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ ပေါလုတဲ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဒီနွား
တစ်ကောင်အတွက်နှင့် မိမိအဖော် အားလုံးကို ဘာကြောင့် သေမင်းခံတွင်းထဲ
ထည့်နေရတာလဲ။ ပညာရှိတဲ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သေးငယ်တဲ အရာဝတ္ထုအတွက်
ကြီးကျယ်တဲ အရာဝတ္ထုကို ဖျက်ဆီး မပစ်ဘူး။ သေးငယ်တဲ အရာဝတ္ထုကို
စွန့်ပစ်ပြီး ကြီးကျယ်တဲ အရာဝတ္ထုကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခြင်းသာ ပညာရှိရဲ့
အလုပ်ဖြစ်တယ်။

ထိုအခါ ဝဒ္ဓမာနသည် သဗ္ဗိဝက နွားအတွက် အစောင့်အရှောက်များ
ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ ခရီး ဆက်သွားလေ၏။ အစောင့်အရှောက်များသည်
လည်း သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ ပြည့်နှက်နေသည့် တော၏အခြေအနေကို တွေ့ရ၍
တစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာတွင်ပင် သဗ္ဗိဝက နွားကို စွန့်ပစ်ခဲ့လျက် ထွက်ပြေး
ကြလေ၏။ သူတို့သည် ဝဒ္ဓမာန၏ထံသို့ ရောက်သောအခါ သဗ္ဗိဝက သေဆုံး
သွားပြီဖြစ်တဲအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး လာခဲ့ရပါတယ်ဟု ပြောကြား
လေ၏။ ဝဒ္ဓမာနသည် ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ အထူးပင် စိတ်နှလုံး
ထိခိုက်သွားလေသည်။

သဗ္ဗိဝက နွားမှာမူ ယမုန မြစ်ကမ်းမှ လတ်ဆတ် အေးမြသောလေကို
ရှူရှိုက်ရသဖြင့် ကျန်းမာ လန်းဆတ်လာပြီးလျှင် ထနိုင်၊ သွားနိုင် ဖြစ်လာလေ
၏။ မြစ်ကမ်းပါးရှိ မြက်များမှာ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များအတွက် အားဖြစ်စေသည့်
အစာများ ဖြစ်သည်။ ထိုမြက်များကို မပြတ် စားရသောကြောင့် သဗ္ဗိဝက
နွားသည် အသားအရေ ပြည့်ဖြိုးလျက် တောင့်တင်း သန်မာလာ လေ၏။
သူသည် ဦးချို သွေးခြင်း၊ အော်မြည်ခြင်းများကို နေ့စဉ်မပြတ် ပြုလုပ် နေလေ
သည်။

တစ်နေ့သ၌ ထိုယမုနာ ကမ်းပါးသို့ ပိင်လက အမည်ရှိသော ခြင်္သေ့
တစ်ကောင်သည် အဖော် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ရံလျက် ရေသောက်ရန်
ရောက်လာ၏။ ခြင်္သေ့သည် အဝေးကပင် သဗ္ဗိဝကနွား၏ ပြင်းထန်သည့်
အော်မြည်သံကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ သို့ရာ
တွင် ဣန္ဒြေဆည်ပြီးလျှင် အသာ ကိုယ်ရှိန်သတ်လျက် သစ်ပင်ကွယ်သို့ သွား
ရောက် ပုန်းအောင်းနေလေ၏။

ရာထူး အချစ်နေရသော ကရုဋကနှင့် ဒမနက အမည်ရှိသော တောခွေး နှစ်ကောင်လည်း ခြင်္သေ့နှင့်အတူ ပါလာလေ၏။ ထိုတောခွေး နှစ်ကောင်သည် အမြဲပင် ခြင်္သေ့နောက်ပါးက လိုက်နေကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး သည် သူတို့၏အရှင်သခင် ကြောက်ရွံ့နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩ၍ နေကြလေ၏။ တောသုံးတောင်၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သူက ဤကဲ့သို့ ထိတ်လန့် နေခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒမနကသည် သူ၏ မိတ်ဆွေအား ဤသို့ ပြောကြားလေ၏။

အဆွေ ကရုဋက၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်ဟာ ရေငတ်မွတ်နေပါလျက်နှင့် ယမုနာ မြစ်ကမ်းသို့ သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာပြီး ထိုင်မှိုင်နေတယ်။ ဘာများ အကြောင်းထူး ရှိသလဲ မသိဘူး။

ကရုဋက က ပြန်ပြောလေသည်။

အဆွေ ဒမနက၊ ဘာအကြောင်းရှိရှိ ကျုပ်တို့နှင့် ဘာဆိုင်သလဲ၊ တခြား ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အလုပ်မှာ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းဟာ မသင့်လျော် မလျောက် ပတ်ဘူး။ တခြား ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အလုပ်ကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်တဲ့ လူဟာ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်တာကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်မိတဲ့ မျောက်လို ဘေးဒုက္ခ တွေပြီး သေရတတ်တယ်။

ဒမနက။ ။ သင်ပြောတဲ့ မျောက်က ဘယ်လို ဖြစ်သွားလို့လဲ။ ကျုပ်ကို ပြောပြပါဦး။

ထိုအခါ ကရုဋက က “လျှပ်ပေါ်သော မျောက်”၏ ပုံဝတ္ထုကို ပြောပြ လေသည်။

လျှပ်ပေါ်သော မျောက်

ရွာတစ်ရွာ၏ အနီးရှိ တောစပ် တစ်ခု၌ ကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက် လုပ်၍ နေသည်။ ထိုကျောင်းကို ဆောက်လုပ်သည့် လက်သမားတို့သည် နေ့လယ် မွန်းတည့်သောအခါ ထမင်းစားရန် အလိုငှာ ရွာထဲသို့ ပြန်သွားတတ်ကြလေ သည်။

တစ်နေ့သ၌ လက်သမားများ ရွာထဲသို့ ထမင်းစား ပြန်သွားကြသည့် အခါ မျောက် တစ်အုပ်သည် လှည့်လည် သွားလာရင်းနှင့် ကျောင်းဆောက် သည့်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ လက်သမားများ ရွာတွင်းသို့ ပြန်ခိုက်ဖြစ်၍

မျောက်တို့သည် ထိုနေရာ၌ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား ကစားနေကြ၏။

ထိုနေရာ၌ လက်သမားတစ်ဦးသည် ရက်မကို တစ်ဝက်ခွဲပြီးမှ ပြန်ချိန် ကျလာသဖြင့် အကွဲထဲ၌ သပ်လျှိုကာ လက်စနှင့် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။ မျောက်တစ်ကောင်သည် ဒီသပ်ကို ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ လျှိုထားပါလိမ့် ဟု စုံစမ်းလိုစိတ် ပေါ်လာလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ဝက်ကွဲ၍နေသော ရက်မပေါ်တွင် ထိုင်လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သပ်ကို ဆွဲနုတ် ကြည့်လေ၏။ သပ်မှာ တအား စိုက်ထားသဖြင့် အတော်ခိုင်၍ နေသည်။ တော်တော်နှင့် နုတ်၍ မရပေ။ သို့သော် မျောက်ကလည်း ဇွဲမလျော့။ ရှိသမျှ အားကုန်ထုတ်လျက် ဆွဲနုတ်သည်တွင် နောက်ဆုံး၌ သပ်ကျွတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ရက်မ အကွဲကြားတွင် ကျနေသော မျောက်၏ငှေးစေ့သည် သပ် ကျွတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကွဲကြားတွင် ညပ်နေတော့၏။ မျောက်သည် ထိုနေရာ၌ပင် ဖျပ်ဖျပ်လူးမျှ ဝေဒနာခံစားလျက် သေဆုံးသွားလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တခြား ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အလုပ်မှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကျုပ် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ခြင်္သေ့ စားပြီးတဲ့ အကြွင်း အကျန်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ အမှန်ရမှာပဲ။ တခြား ထွေထွေထူးထူး ဘာအကြောင်းများကို စဉ်းစား စိတ်ကူးနေစရာ လိုသေးသလဲ။

ဒမနက။ ■ ကရငုက၊ သင်ဟာ စားကြွင်းစားကျန် ရဖို့လောက်ကိုပဲ အာရုံပြုနေတယ်။ သခင် အကျိုးအတွက်တော့ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ကူးဖော် မရဘူး။

ကရငုက။ ■ ကျုပ်တို့ စိတ်ကူးကော ဘာအကြောင်းထူးဦးမှာလဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ သခင်ရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ တပည့်တပန်းထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ မမေး မမြန်းဘဲနှင့် အကြံဉာဏ် ပေးခြင်းဟာလည်း မသင့်လျော်ဘူး။ အဲဒီလို နွားရှေ့ထွန်ကျူး လုပ်ခြင်းအားဖြင့် အမှန်းခံရရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှ ကျေးဇူးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒမနက။ ■ အရေးပါသူ မပါသူဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဘေးဖယ်ထားစမ်းပါ။ သခင်ကို အမှန်အကျိုးပြုသူဟာ အရေးပါလာမှာ မုချဖြစ်တယ်။ သခင် အကျိုးကို မသယ်ပိုးတဲ့ လူဟာ အရေးပါတဲ့ ရာထူးကို ရထားသော်လည်း အဲဒီ ရာထူးက ကျသွားဖို့သာ ရှိတယ်။ မင်း၊ မိန်းမ၊ နွယ် ဆိုတဲ့ အရာမျိုးရဲ့ သဘောဟာ အနီးမှာ ကပ်နေတဲ့ အရာကိုသာ လိုလားတတ်ကြတယ်။

ကရုဋက ။ ။ မိတ်ဆွေက ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့လဲ။

ဒမနက ။ ။ ဒီနေ့ ငါတို့ အရှင်သခင်ဟာ ထူးထူးခြားခြား ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေတယ်။ သူ့ကို ဘေးအန္တရာယ်ရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြပြီး ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ဘေးရန်ကို ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ညွှန်ကြားရလိမ့်မယ်။

ကရုဋက ။ ။ ငါတို့ရဲ့ အရှင်သခင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေတယ်လို့ သင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ။

ဒမနက ။ ။ သိဖို့ မခက်ပါဘူး။ စိတ်ထဲက အကြောင်းကို ထိန်ငှက် ထားလို့ မရဘူး။ မျက်နှာနေ မျက်နှာထားအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမှတ် အသားအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမူအရာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပြောအဆို အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မျက်လုံး အသွင်အပြင်အားဖြင့် လည်းကောင်း စိတ်ထဲက အကြောင်းအရာဟာ အပြင်မှာ ပေါ်လာတတ်တယ်။ သူ့ကိုအကြောက် ပြေသွားအောင် လုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲဆောင်ယူနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကိစ္စ အောင်မြင်လျှင် သူ ကျုပ်တို့ကို အရေးပါတဲ့ အမတ်ကြီးရာထူး ခန့်မှာ မလွဲဘူး။

ကရုဋက ။ ။ မင်းခစား မင်းမှုထမ်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စည်းကမ်း ဥပဒေကို နားမလည်ဘဲနှင့် သင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သခင်ကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်မလဲ။

ဒမနက ။ ။ ကျုပ်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်နှင့် အတူလိုက်ပြီး မင်းထံ ခစားရင်း မင်းခစား အတတ်ပညာကို သင်ကြား ဆည်းပူးခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ မင်းခစားခြင်း ဆိုတာကလည်း အတတ်ပညာ တစ်ခုပင် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အတတ်ပညာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း တတ်သိနားလည် ထားပါတယ်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ဒမနကသည် မင်းခစား မင်းမှုထမ်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် စည်းကမ်း ဥပဒေတို့ကို ရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။ ဘုရင်အား ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေသည့် နည်းလမ်းနှင့် ဘုရင်၏အထင်ကြီးမှု ရယူပုံ ဥပါယ် တံမျဉ်တို့ကိုပါ ပြောပြလေသည်။ ကရုဋကသည် ဒမနက၏ အစွမ်းအစကို သိရသည်ဖြစ်၍ အံ့ဩနေလေ၏။ ထို့နောက် ဒမနက၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံပြီးလျှင် ကရုဋကသည် ဒမနကအား ပိဂံလက ခြင်္သေ့ထံသို့ လွှတ်လိုက် လေ၏။

ဒမနက လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ပိဂံလက ခြင်္သေ့သည် တံခါးမှူးအား

ငါတို့ အမတ်ချုပ်ဟောင်းရဲ့သား ဒမနက လာနေတယ်။ သူ့ကို ငါ့ဆီ လာခွင့် ပေးလိုက်ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဒမနကသည် ခြင်္သေ့ဘုရင် ညီလာခံ ကျင်းပရာသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် ပိင်္ဂလက ခြင်္သေ့ကို ဦးညွှတ်လျက် သူ့အတွက် ပေးထားသည့် နေရာ၌ ဝင်ထိုင် လိုက်လေ၏။ ပိင်္ဂလကသည် ညာလက်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် ဒမနကကို နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောလေသည်။

ဘယ်နှယ်လဲ ဒမနက၊ နေထိုင်ကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား။ မတွေ့ရတာ ကြာပါပကော။ ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်။ ကိစ္စများ အထူးရှိလို့လား။

ဒမနက ။ ။ ကိစ္စတော့ အထူးမရှိပါဘူး။ သို့သော်လည်း မင်းမှုထမ်း မင်းခစားဆိုတာ အရှင်သခင်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ပြောကြားဖို့ရန်အတွက် ကိုယ်တိုင် လာရောက်သင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဘုရင့်ထံပါးမှာ အယုတ် အလတ် အမြတ် မရွေး အမှုထမ်း အခစား အမျိုးမျိုး ရှိကြပါတယ်။ ဘုရင့် အတွက်ဆိုလျှင် ဒူးနေရာ ဒူး၊ တော်နေရာ တော် အားလုံးပဲ အသုံးဝင်ပါတယ်။ သူ့နေရာနှင့် သူဆိုလျှင် မြက်ပင်ရဲ့ အကူအညီကိုတောင်မှ ယူရသေးတယ်။ မင်းခစားလို ဟာမျိုးကိုတော့ ဘယ်မှာ ပြောဖို့ လိုတော့မလဲ။

အရှင်မင်းကြီးက အခုမှ လာရပါ့မလားလို့ အပြစ်ပြောတယ်။ အရှင် မင်းကြီးထံ မလာခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ အုတ်အရောရော ကျောက် အရောရော ဖြစ်နေတဲ့ နေရာမျိုးမဟာ မင်းမှုထမ်း မင်းခစားကောင်းတို့ မပျော် ပိုက်ကြဘူး။ စိန်ကဲ ကျောက်ကဲ ခတ်တတ်သူ မရှိတဲ့ နေရာမှာ ရတနာဟာ အလကားပဲ။ အရှင်သခင်နှင့် ကျေးကျွန် သူခစား ဆိုသည်မှာ အချင်းချင်း ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ နေရသူများ ဖြစ်တယ်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဟာ လေးစားသင့်တယ်။ ဘုရင်က ကျေနပ်နှစ်သက်လျှင် သူခစားကို ချီးမြှောက် ရုံလောက်သာ ချီးမြှောက်တယ်။ သူခစားတို့ ကျေနပ်နှစ်သက်တဲ့ အခါကျတော့ ဘုရင့်အတွက် အသက်ကိုသော်လည်း စတေးပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မပေးဘူး။

ပိင်္ဂလက ခြင်္သေ့သည် ဒမနက၏ စကားကို အားရ ကျေနပ်ပြီးလျှင် ပြောလေ၏။

သင်ဟာ ငါတို့ အမတ်ချုပ်ဟောင်းရဲ့သား ဖြစ်တယ်။ သို့ဖြစ်၍ သင့် လျှောက်တင်ချင်တဲ့ အချက်ကို စိုးရိမ် ကြောင့်ကြခြင်း မရှိဘဲနှင့် လျှောက် တင် နိုင်ပါတယ်။

ဒမနက ။ ။ ကျွန်ုပ် အရှင်မင်းကြီးနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောလိုပါတယ်။ နားလေးခုသာလျှင် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖုံးထားလို့ ရပါတယ်။ နားခြောက်ခုဆိုလျှင် လျှို့ဝှက်ချက် ပေါက်ကြား သွားတတ်ပါတယ်။

ထိုအခါ ပိဂံလကသည် ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ စသော တိရစ္ဆာန်အားလုံးကို ညီလာခံ သဘင်မှ တခြားသို့ အဖယ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ညီလာခံ သဘင်၌ လူရှင်းသွားသည့်အခါ ဒမနကသည် ခြင်္သေ့မင်း နားအနီးသို့ ကပ်သွားလျက် မေးလိုက်လေ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ ရေဆောက်ဖို့ မြစ်ကမ်းပါး သွားတုန်းက ရေမသောက်ဘဲ အရှင်မင်းကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လှည့်လာသလဲ။ ဘယ်လို အကြောင်းထူးလို့လဲ။ ပိဂံလကက မရယ်ချင့် ရယ်ချင် ရယ်လျက် ပြောလေသည်။

ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒမနက ။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ အကယ်၍ အဲဒီအကြောင်းဟာ ပြောလို့ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းဆိုလျှင် မပြောပါနှင့်တော့။ ထုတ်ဖော်ပြောပြလို့ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ အချို့အကြောင်းဟာ ကိုယ့်မယားကိုတောင်မှ ပြောမပြသင့်ဘူး။ အချို့ အကြောင်းဟာ ကိုယ့် သားသမီးများကိုတောင်မှ လျှို့ဝှက်ထားထိုက်တဲ့ အကြောင်းမျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အကြောင်းမျိုးကို ဘယ်လောက် သိချင် သိချင် ဖုံးထားသင့်တယ်။

ပိဂံလကသည် ဤဒမနကသည် ပညာရှိပုံရသည်။ သူ့ကို ငါ့အကြောင်း ထုတ်ဖော် တိုင်ပင်သင့်သည်ဟု စဉ်းစားလျက် ပြောလေ၏။

ဒမနက၊ ခပ်ဝေးဝေးက မြည်ဟိန်းတဲ့ အသံကို အသင် ကြားရဲ့လား။

ဒမနက ။ ။ ကြားသားပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။

ပိဂံလက ။ ။ ဒမနက၊ ငါတော့ ဒီတောထဲက တခြား ထွက်သွားဖို့ စဉ်းစားနေတယ်။

ဒမနက ။ ။ ဘယ်အတွက်ကြောင့်ပါလဲ သခင်။

ပိဂံလက ။ ။ အကြောင်းကတော့ ဒီတောထဲကို ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ဦး ရောက်လာတယ်။ ငါ ကြားတဲ့ ထိတ်လန့်ဖွယ် အသံဟာ သူ့အသံပဲ ဖြစ်မယ်။ သူ့အသံကို သူလည်းပဲ အင်မတန် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းပေလိမ့်မယ်။ သူ့ ဘုန်းလက်ရုံးကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း တုန်လှုပ်ဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။

ဒမနက ။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ ကြီးမား ကျယ်လောင်တဲ့ အသံကို ကြားကာမျှနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်သင့်။ ဒီတောဟာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက တောဖြစ်တယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ ဒီတောမှာ စိုးစံလာခဲ့ကြတယ်။ သို့ဖြစ်၍ ဒီတောကို စွန့်ခွာထွက်သွားဖို့ မသင့်လျော်ပါဘူး။ အသံဆိုတာ အမျိုးမျိုး အစားစား ရှိပါတယ်။ စည်၊ ထက်စည်၊ စည်ပုတ်၊ ခရသင်း စတဲ့ တူရိယာတို့ကို တီးလျှင် အသံ အမျိုးမျိုး ထွက်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း အဲဒီ အသံတွေဟာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ စည်ဟာ ဘယ်လောက် မြည်သလဲ၊ ဂေါမာယုဟာ စည်ထဲရောက်သွားမှ အထဲမှာ ဗလာဟင်းလင်းဆိုတာ သိရတယ်။

ပီဂံလက က မေးသည်။ ဂေါမာယုရဲ့ အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ။
ဒမနက က ပြန်ပြောသည်။ နားထောင်ပါ။ ကျွန်ုပ် ပြောပြပါ့မယ်။

ဂေါမာယု တောခွေး

တစ်ရံရောအခါ ဂေါမာယု အမည်ရှိသည့် တောခွေးတစ်ကောင်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသဖြင့် တောထဲတွင် လှည့်လည်၍ အစာရှာဖွေ နေလေ၏။ တောခွေးသည် လှည့်လည် အစာရှာဖွေရင်းနှင့် စစ်မြေပြင် တစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုစစ်မြေပြင်၌ နှစ်ဖက်သော စစ်တပ်သည် စစ်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် ဆုတ်ခွာထွက်သွားကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ၌ စည်တစ်လုံး ကျန်နေရစ်ခဲ့လေ၏။ ဟိုနေရာ သည်နေရာတွင် ပေါက်နေသည့် နွယ်ပင် နွယ်ခက်တို့သည် လေတိုက်ခတ်သဖြင့် လှုပ်ရှားပြီးလျှင် စည်ကို သွားရောက် ထိခိုက်မိကြလေ၏။ ထိုအခါ စည်သည် အသံပြင်းစွာ မြည်လေသည်။

စည်သံကို ကြားရသောအခါ ဂေါမာယုသည် အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားပြီးလျှင် ငါ အရင်က ယခုလို အသံမျိုး အော်မြည်သည့် သတ္တဝါမျိုးကို မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူနှင့် ရင်မဆိုင်ရခင် ဒီက အမြန်ပြေးမှ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ကြောက်သည့်အတွက်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းသာသည့် အတွက်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဘယ်လို အလုပ်မျိုးကိုမျှ အဆောတလျှင် မပြုလုပ်သင့်ပေ။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ပထမဦးစွာ စုံစမ်း စစ်ဆေးသင့်သည်ဟု သတိရလာသည်။

ဖြစ်၍ ဂေါမာယုသည် အသံကြားရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။ အသံကြားရာသို့ ရောက်သည့်အခါ စည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နွယ်ပင် နွယ်ခက် တို့သည် စည်ကို ထိခိုက်နေကြသည်။ ဂေါမာယုသည် သူ ကိုယ်တိုင် စည်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ကြည့်လေ၏။ စည်သည် ယခင်ထက် ကျယ်လောင်စွာ မြည်လေ၏။

တောခွေးက စဉ်းစား စိတ်ကူး ကြည့်လေသည်။

ဒီအစာမျိုးကို တွေ့ရခဲတယ်။ သူ့မှာ အဆီ၊ အသား၊ အသွေးတွေ ပြည့်နေမှာပဲ။

ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် တောခွေးသည် စည်အပေါ်က ကပ်ထားသော သားရေကို သွားဖြင့် ကိုက်လေ၏။ သားရေမှာ အလွန် မာကျောသည် ဖြစ်၍ တောခွေး၏ သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးထွက်သွားလေသည်။ ကြိုးစားပမ်းစား ကိုက် သည့်အခါ စည်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက် ပေါက်သွားလေ၏။ ထိုအပေါက်ကို ချဲ့လျက် စည်အထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ အထဲတွင် အဆီ၊ အသား၊ အသွေး ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း အတိသာ ဖြစ်နေသဖြင့် တောခွေး သည် အထူးပင် စိတ်ပျက် အားလျော့ခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ဒါကြောင့် အသံ ကြားရရုံဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်းသည် မသင့်လျော်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောပြခြင်း ဖြစ်တယ်။

ပိဂံလက ကံ ပြောပြလေသည်။

ငါ့ရဲ့နောက်လိုက် အဖော်အပေါင်းအားလုံးက အဲဒီအသံကို အကြောက် ကြီး ကြောက်ပြီး တောထဲက ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်ကူး နေကြတာကို တွေ့ရတော့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဣန္ဒြေဆောင် နေနိုင်ပါ့မလဲ။

ဒမနက ။ ။ ဒါ သူတို့ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်လိုက်သူခစား ဆိုသည်မှာ အရှင်သခင် နောက်သို့သာ လိုက်ကြမြဲ ဖြစ်တယ်။ အရှင်သခင် လုပ်သလို သူတို့လည်း လုပ်ကြရမည်သာ ဖြစ်တယ်။ အရှင်မင်းကြီးကသာ ဣန္ဒြေမပျက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ခဏလောက် သည်းခံပြီး စောင့်နေပါ။ ကျွန်ုပ်အခု ချက်ချင်း အဲဒီအသံရဲ့အကြောင်းကို ကြည့်ရှု စုံစမ်းပြီး လာခဲ့ပါ့မယ်။

ပိဂံလက ။ ။ အသင် အဲဒီနေရာကို သွားရဲပါ့မလား။

ဒမနက ။ ။ အရှင်သခင်ရဲ့ အမိန့်ဩဇာကို နာခံဖို့ရန်မှာ အစေခံ သူခစားရဲ့ အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ သခင်ကသာ အမိန့်ရှိလျှင် မီးပုံထဲကိုသော်

လည်း ခုန်ချနိုင်ပါတယ်။ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲမှာသော်လည်း လက်ပစ် ကူးနိုင်ပါတယ်။

ပိဂံလက ။ ။ ဒမနက၊ ကဲ ဒါဖြင့် အဲဒီအသံ အကြောင်းကို စုံစမ်း ရအောင် သွားပေတော့။ သင့်ရဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဖို့ ငါ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။

ထိုအခါ ဒမနကသည် ပိဂံလကကို ရှိခိုးဦးညွှတ် ပြီးလျှင် သဒ္ဓိဝက နွားလား၏ အသံကြားရာသို့ မှန်း၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဒမနက ထွက်သွား ပြီးနောက် ပိဂံလကသည် တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ကူးကြည့်လေသည်။

ဒမနကကို ယုံစားပြီး သူ့ရှေ့မှာ စိတ်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ပြလိုက် ခြင်းမှာ ငါ အမှားကြီး မှားသည်။ အကယ်၍ သူ ငါ၏ ပြောပြချက်ကြောင့် တစ်ဖက်ရန်သူနှင့် သွားပေါင်းပြီး ငါ့ကို ရန်မူဖို့ လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းလျှင် မခက်ပြီလော။ ငါ ဒမနကကို မယုံစားသင့်။ သူဟာ ရာဇာ့အချ ခံထားရသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖခင်သည် ငါ၏ အမတ်ချုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မြှောက်စားပြီးမှ အနှိမ်ခံထားရသည့် မင်းမှုထမ်း သူခစားသည် လူယုံမဖြစ်ထိုက်။ သူသည် ကလဲ့စား ပြန်ချေဖို့ အခွင့်ကို စောင့်ဆိုင်း နေသည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်နေရာရာသို့ သွားပြီးမှသာလျှင် ဒမနက၏ အလာကို စောင့်မျှော်တော့မည်။

ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် ပိဂံလကသည် ဒမနက၏ သွားရာလမ်းသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း အခြား တစ်နေရာသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်သွားလေ၏။

ဒမနကသည် သဒ္ဓိဝက နွား၏အသံကြားရာသို့ သွားလေရာ သဒ္ဓိဝက ၏ အထံသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကြောက်မက်ဖွယ် သတ္တဝါတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ ရိုးသားသည့် နွားတစ်ကောင် ဖြစ်နေမှန်း သိရ၍ ဒမနကသည် အထူး အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ငါသည် ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် ပိဂံလက ခြင်္သေ့ကို ကိုယ့်အလိုသို့ပါအောင် ဆွဲဆောင်ယူမည်။ ဘေးဒုက္ခ တွေ့ကြုံရသည့် ဘုရင်တို့သည် အမတ်တို့၏ လက်ခုပ်ထဲက ရေ ဖြစ်နိုင်၏။

ယင်းသို့ တွေးတောပြီးလျှင် ဒမနကသည် ပိဂံလက ခြင်္သေ့နှင့် တွေ့ရန် တစ်ဖန် ပြန်သွားလေ၏။ ပိဂံလကသည် ဒမနက ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါ ယခင်အတိုင်း ဣန္ဒြေဆောင်၍ နေလေသည်။

ဘယ့်နှယ်လဲ ဒမနက၊ ဟိုသတ္တဝါကို သင် မြင်ခဲ့ရဲ့လား။

ဒမနက ။ ။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဘုန်းတော်ကြောင့် မြင်ခဲ့ရပါတယ်။

ပိဂံလက ။ ။ တကယ့်ကို မြင်ခဲ့ရဲ့လား။

ဒမနက ။ ။ သခင်ရဲ့ မျက်မှောက်မှာ ကျွန်ုပ် မမှန်တဲ့ စကားကို မပြောဝံ့ပါ။ အရှင်မင်းကြီးကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိမ်ပြောဝံ့မလဲ။

ပိဂံလက ။ ။ အင်း၊ သင် ဒီသတ္တဝါကို မြင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိတယ်။ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီသတ္တဝါက သင့်ကို မသတ်ဖြတ် တာလည်း အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေဘူး။ ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ ရန်သူများ အပေါ်မှာသာ သူတို့ရဲ့ ခွန်အားဗလကို အသုံးချကြတယ်။ မလောက် လေး မလောက်စား ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အန်တု ဖက်ပြိုင်ခြင်း မပြုလုပ်ကြဘူး။ လေပြင်းမုန်တိုင်းဟာ သစ်ပင် ဝါးပင်ကြီးများကိုသာ လှဲပစ်တယ်။ မြက်ပင် ငယ်များကိုတော့ မလှဲဘူး။

ဒမနက ။ ။ ကျွန်ုပ် မလောက်လေး မလောက်စားဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တကယ်လို့ အရှင်မင်းကြီးကသာ အမိန့်ရှိပါရင် ကျွန်ုပ် အဲဒီ ကြီးကျယ်တဲ့ သတ္တဝါကိုတောင်မှ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အစေခံ ကျေးကျွန်ဖြစ်လာ အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ပိဂံလကက သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လျက် ပြောသည်။
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဒမနက။

ဒမနက ။ ။ ဉာဏ်ဖြင့်လုပ်ရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ် သခင်။ လက်နက်၊ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်နှင့် လုပ်လို့မရတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ များကို အသိဉာဏ်နှင့် လုပ်ပါက အလွယ်တကူ ပြီးမြောက်နိုင်ပါတယ်။

ပိဂံလက ။ ။ ဒါဖြင့်ရင် သင့်ကို ဒီကနေ့က စပြီး ငါ အမတ်ချုပ်အဖြစ် ခန့်လိုက်တယ်။ ယနေ့မှစပြီး ငါ၏ တိုင်းနိုင်ငံမှာ ဥစ္စာပစ္စည်း ခွဲဝေပေးမှု၊ အပြစ်ဒဏ်ပေးမှုဟာ သင့် သဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်စေရမယ်။

ပိဂံလက ထံမှ ဝန်ခံကတိ ရရှိပြီးသည့်နောက်၌ ဒမနကသည် သဒ္ဓိဝက နွား၏ အထံသို့လာပြီးလျှင် မောက်မောက်မာမာ ပြောလေ၏။

ဟယ် နွားယုတ်၊ ငါတို့ရဲ့သခင် ပိဂံလက က သင့်ကို ခေါ်နေတယ်။ သင် ဒီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမဲ့ အော်အော်နေသလဲ။

သဒ္ဓိဝက ။ ။ ပိဂံလက ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

ဒမနက ။ ။ အလို ပိဂံလကကို သင် မသိဘူးလား။ မကြာခင် အကြောင်း သိရပါလိမ့်မယ်။ တောသုံးတောင်ကို အစိုးရတဲ့ တိရစ္ဆာန်များရဲ့ ဘုရင် ပိဂံလက ခြင်္သေ့မင်း ဟို သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်နေတယ်။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ သဗ္ဗိဝကသည် ကျောချမ်းသွားလေ၏။ ဒမနက၏ ရှေ့၌ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောလေသည်။

အဆွေ၊ သင်ဟာ စိတ်ကောင်း ရှိပုံရတယ်။ အကယ်၍ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို သင့် သခင်ဆီ ခေါ်သွားမယ်ကြံရင် ပထမ သင့် သခင်ဆီက ကျွန်ုပ်အတွက် ဘေးမဲ့ ကတိစကားကို ယူလာခဲ့ စေချင်ပါတယ်။ ဘေးမဲ့ စကားရမှ ကျွန်ုပ် သင်နှင့်လိုက်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒမနက ။ ။ သင် ပြောတာ မှန်တယ် မိတ်ဆွေ။ သင် ဒီမှာ ထိုင် နေပါ။ ကျွန်ုပ် သခင်ဆီက ဘေးမဲ့ ကတိစကားကို ယူပြီး အခုပဲ လာခဲ့မယ်။

ထို့နောက် ဒမနကသည် ပိဂံလက၏အထံသို့ သွား၍ ပြောလေသည်။ သခင်၊ ဟိုသတ္တဝါဟာ သာမည မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ လှည်း ယာဉ်နွား ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ကို ယမုနာ ကမ်းဘေးရှိ စိမ်းလန်း စိုပြည်တဲ့ မြက်များကို စားဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ကို ဒီတောတစ်ခွင်ကို ကစားဖို့နှင့် စားဖို့ အပ်နှံထားတယ်လို့လည်း သူက ပြောပြပါတယ်။

ပိဂံလက ။ ။ ဒမနက၊ သင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်အာဏာ မရဘဲနှင့် ဒီတောထဲမှာ ဒီလောက် အထိတ်တလန့် မရှိဘဲ ဘယ်က နွားလာပြီး လှည့်လည်ဝံ့မလဲ။ သင်က ဘယ်လို ပြန်ပြောခဲ့သလဲ ဒမနက။

ဒမနက ။ ။ ဒီတောထဲမှာ ပိဂံလက ခြင်္သေ့မင်း ဆိုတာ ရှိတယ်။ သင် ပိဂံလက ခြင်္သေ့မင်းရဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် နေထိုင်ပါ။ သူနှင့် သွားအတူ လာအတူ နေပေါ့။ သူက သင့်ကို ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ပြောပြပါတယ်။

ပိဂံလက ။ ။ အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ။

ဒမနက ။ ။ သူက ကျွန်ုပ်ပြောပြတဲ့ စကားကို သဘောတူပါတယ်။ သင့် သခင်ဆီက ဘေးမဲ့ ကတိစကားကို ယူလာခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သင်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါမယ်လို့ သူက ပြောပါတယ်။ အခု သင်မင်းကြီး သဘောကျသလို

စီစဉ်ဖို့ရာပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒမနက၏စကားကို ကြားရသည့်အခါ ပိင်္ဂလကသည် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာနှင့် ပြောလေ၏။

သင်ပြောခဲ့တာ မှန်တယ် ဒမနက။ သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ သဘောအမှန်ကို
ပြောပြခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ငါ သူ့ကို ဘေးမဲ့ ပေးပါတယ်။ ငါ့အတွက်လည်း
သူ့ဆီက ဘေးမဲ့တောင်းပြီး သူ့ကို ဒီအမြန် ခေါ်လာခဲ့ပေတော့။

ဒမနကသည် သဗ္ဗိဝကထံသို့ သွားရင်း လမ်း၌ စဉ်းစားလေ၏။

သခင်သည် ယနေ့ ငါ့ကို အတော် ကျေနပ်နေသည်။ ငါ့စက်ကွင်းထဲမှာ
အမှန် မိနေပြီ။ ယနေ့ ငါ့ထက် ပိုမိုလွန်ကဲပြီး ဘုန်းကံ ကြီးမားသူ ဘယ်သူ
ရှိဦးမည်နည်း။

သဗ္ဗိဝကနွား၏ အထံသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဒမနက က လေးလေး
စားစားနှင့် ပြောပြလေ၏။

အဆွေ၊ ကျွန်ုပ် သခင်က သင့်ကို ဘေးမဲ့ ပေးလိုက်ပါပြီ။ အခု
ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ။
ဘုရင့်နန်းတော် ရောက်သွားတဲ့အခါ ဘဝင်တော့ မြင့်မသွားပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်ကို
မိတ်ဆွေအရင်း အနေနှင့် ဆက်ဆံပါ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်
အတိုင်း တိုင်းပြည်ကို စီရင် အုပ်ချုပ်သွားမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်းပြီး
ဘုရင့် ဘဏ္ဍာများကို သုံးစွဲ ခံစားသွားကြစို့။

ဘုရင့်ထံပါးမှာ ရှိနေကြတဲ့ အယုတ် အလတ် အမြတ် မရွေး မည်သူ့ကို
မဆို မထိမဲ့မြင် မပြုလုပ်ရဘူး။ မာန်မာန ထောင်လွှားပြီး မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်
မိလို့ ရှိရင် ဘုရင်က သူကောင်းပြု ထားစေကာမူ ဒန္တိလ သူဌေးလို တစ်နေ့
ကျရင် ရာထူးလျှောကျပြီး အပယ်ခံဘဝကို ရောက်ရတတ်တယ်။

သဗ္ဗိဝက ။ ။ ဒန္တိလ သူဌေးက ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ဒမနက။ ။ နားထောင်ချင် သပဆိုရင် ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမယ်။

သူကြွယ်နှင့် ဘုရင်

ဝဒ္ဒမာန အမည်ရှိသော မြို့၌ မြို့မျက်နှာပုံးဖြစ်သူဒန္တိလ အမည်ရှိ သူဌေးကြီး
တစ်ဦး ရှိလေ၏။ ထိုသူဌေးကြီးသည် ရပ်ကျီးရွာကျီးကို သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်သူ

ဖြစ်သဖြင့် မြို့သူမြို့သားများ၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံရလေ၏။ တစ်နေ့ သ၌ သူဌေးကြီးသမီး၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပလေ၏။ ထို လက်ထပ်ပွဲ၌ သူဌေးကြီးသည် မြို့သူမြို့သားများအား ပင့်ဖိတ်လျက် ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးလေ၏။ ထိုလက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့တွင် သူဌေးကြီးသည် ဘုရင်နှင့်တကွ နန်းတွင်းသားများအားလည်း မိမိအိမ်သို့ ဖိတ်ကာ ကျွေးမွေး ဧည့်ခံလေသည်။ ထိုနေ့တွင် ဘုရင်နန်းတော်ထဲတွင် တံမြက်စည်းလှည်းသော ဂေါရမ္မအမည်ရှိ မင်းခစားတစ်ဦးလည်း နန်းတွင်းသား များနှင့်အတူ ဒန္တိလ သူဌေးကြီး၏ အိမ်သို့ ပါလာလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် ဂေါရမ္မအား ကိုယ့်နေရာ မဟုတ်ရာတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ လက်ဖြင့် ပုတ်လျက် အပြင် ထုတ်ပစ် လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့တွင် ဂေါရမ္မသည် သူဌေးကြီး၏ အစော်ကားကို ခံရသည်ဖြစ်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ပြီးလျှင် ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အိပ်၍ မပျော်ပေ။ သူဌေးကြီး၏အပေါ်၌ ဘုရင်ကြီး အယုံကင်းမဲ့သွားအောင် ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ လုပ်ရပါမည်နည်းဟု ကြံစည် စိတ်ကူးနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် နံနက်မိုးမလင်းခင် ဘုရင်မင်းကြီး အိပ်ရာမှ နိုးလှ နိုးခင်တွင် သာလွန် ညောင်စောင်း အနီးတွင် တံမြက်လှည်းရင်း ဂေါရမ္မသည် အံ့မယ်လေး ဒန္တိလ မိုက်ကန်းပုံကို ကြည့်စမ်းပါ။ မိဖုရားကြီးကိုတောင် ပွေ ဖက်ပြီး နမ်းရှုပ်တယ်ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ ဘုရင်ကြီး သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၍ ဂေါရမ္မ မိဖုရားကြီးကို ဒန္တိလက ပွေဖက်ပြီး နမ်းရှုပ်တယ်ဆိုတာ တကယ်လားဟု မေးလေ၏။ ဂေါရမ္မက ပြန်လျှောက် လေသည်။

ကြွေအန်ကစားတာ မဖြတ်နိုင်တာနှင့် ကျွန်တော်မျိုး တစ်ညလုံး မအိပ် ရပါ။ ယခု ကျွန်တော်မျိုး တံမြက်စည်း လှည်းရင်းနှင့် အိပ်ငိုက်နေတဲ့အတွက် ပါးစပ်က ဘာတွေ ပြောမိတယ် ဆိုတာ မသိပါ။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းကြီးသည် ဤသို့ အကြံ ဖြစ်မိလေ၏။

ဂေါရမ္မသည် ဒန္တိလ ကဲ့သို့ပင် ငါ၏နန်းတော်ထဲ၌ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက် သွားလာနေသူ ဖြစ်သည်။ မိဖုရားကြီးကို ဒန္တိလ ပွေဖက် နမ်းရှုပ် သည်ကို တကယ်မြင်ရသည့် အတွက်ကြောင့်သာ သူ့အခုလို ပါးစပ်က ထုတ် ပြောခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား လူတို့သည် နေ့လယ်နေ့ခင်း

တွင် အလိုဆန္ဒရှိသည်၊ မြင်သည်၊ ကြားသည်၊ ပြုလုပ်သည့် အရာကိုသာလျှင် အိပ်မက်ထဲတွင် ပြောကြ၊ ပြုလုပ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ယင်းသို့ ကြံစည် စိတ်ကူးပြီးလျှင် ထိုနေ့မှ အစပြု၍ ဘုရင် မင်းကြီးသည် ဒန္တိလအပေါ်၌ အယုံကြည် ကင်းမဲ့သွားလေ၏။ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ထွက် သွားလာခြင်းကိုပင် တားမြစ် ပိတ်ပင် ထားလိုက်လေ၏။ ဒန္တိလသည် ဘုရင်မင်းကြီး အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို သိရသောအခါ ငါသည် ဘုရင်မင်းကြီးကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ့ဆွေတော် မျိုးတော် တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုသော်လည်းကောင်း အိပ်မက်ထဲမှာတောင်မှ အကျိုးမဲ့ မပြုလုပ်ခဲ့ဘူး၊ သို့ပါလျက် ငါ့အပေါ် ဘုရင်မင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် သဘောထား ပြောင်းလဲသွားရသနည်းဟု စဉ်းစားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် နန်းတော် တံခါးမှူးများက ဒန္တိလအား တားထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ဂေါရမ္မက ရယ်ပြီးလျှင် တံခါးမှူးတို့၊ ဘုရင့် လူယုံတော်ကြီး ဖြစ်တဲ့ ဒီဒန္တိလဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း၊ သူ့ကောင်းပြုခြင်းများကို ပြုလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို နန်းတော်ထဲ မဝင်ရအောင် တားရင် ကျွန်ုပ် တစ်ခါတုန်းက လက်နှင့် အပုတ် ခံရသလို သင်တို့လည်းပဲ ခံရလိမ့်မယ်ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဒန္တိလ သူဌေးကြီးသည် ဧကန္တ ဂေါရမ္မ၏ လက်ချက်ဖြစ်မည်ဟု တွေးလျက် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ညနေချမ်း ရောက်သောအခါ ဒန္တိလ သူဌေးသည် ဂေါရမ္မအား အိမ်သို့ ဖိတ်ပြီးလျှင် ဝတ်စုံ တစ်စုံပေးလျက် လေးစားစွာဖြင့် ပြောလေ၏။ မိတ်ဆွေ၊ ဟိုနေ့တုန်းက ကျွန်ုပ် သင့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး အပြင်ထုတ်ပစ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာတွေ့လို့ မလျော်တာနှင့် သင့်ကို မထိမဲ့မြင် လုပ်မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ သည်းခံပါ။

ဂေါရမ္မသည် အဖိုးတန်ဝတ်စုံ တစ်စုံ ရရှိသည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်အားရ သွားပြီးလျှင် ဒန္တိလအား ပြန်ပြောလေ၏။

သူဌေးကြီး၊ ကျွန်ုပ်ကို အဖိုးတန် ဝတ်စုံတစ်စုံ ကန်တော့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် သင် သူဌေးကြီးကို ကျေးအေးပါပြီ။ သင် သူဌေးကြီးအပေါ် ဘုရင်ကြီး နဂိုအတိုင်း ပြန် ယုံကြည် စိတ်ချအောင် ကျွန်ုပ် လုပ်ပါ့မယ်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ဂေါရမ္မသည် နန်းတော်သို့ ပြန်သွားလေ၏။
တစ်နေ့တွင် နန်းတော်၌ အိပ်မပျော်တပျော်ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်၏ အနီးတွင်
တံမြက်စည်း လှည်းရင်း ဂေါရမ္မက အံ့မယ်လေး၊ ငါတို့ဘုရင်ရဲ့ အဖြစ်ကိုတော့
မပြောချင်ဘူး။ နောက်ဖေးသွားရင်း သခွားသီးကို စားနေတယ်ဟု ပြောလေ၏။
ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ ဘုရင်မင်းကြီးသည် အမျက်ထွက်ပြီး
ပြောလေ၏။

ဟေ့ ဂေါရမ္မ၊ ဘာ ပေါက်ကရ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။
သင်ဟာ ငါ့အစေခံ သူခစားမို့လို့သာ ငါချမ်းသာ ပေးလိုက်တယ်။ ငါ အဲဒီလို
လုပ်တာ သင် တကယ် တွေ့လို့လား။

ဂေါရမ္မက ပြန်လည် လျှောက်တင်၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ ကြွေအန် လောင်းကစားကို မဖြတ်နိုင်တာနှင့် ကျွန်တော်
မျိုး မအိပ်ဘဲ မိုးစင်စင် လင်းသွားပါတယ်။ အခု တံမြက်စည်း လှည်းတော့
အိပ်ငိုက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပါးစပ်က ဘာစကားတွေ ထွက်တယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်မျိုး မသိကြောင်း အမှန်ပါ။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းကြီးက ဆင်ခြင် စဉ်းစားလေ၏။

ငါ့ တစ်သက်မှာ နောက်ဖေးသွားရင်း ငါ ဘယ်တုန်းကမှ သခွားသီးကို
မစားခဲ့ဘူး။ သို့အတွက် ငါ့အကြောင်း မဟုတ်မဟတ် ပြောသလို ဒီဂေါရမ္မဟာ
ဒန္တိ သူဌေးကြီး အကြောင်းကိုလည်း မဟုတ်မဟတ် ပြောတာပင် အမှန်
ဖြစ်လိမ့်မည်။ ငါ သူဌေးကြီးကို ပြစ်မှားခဲ့မိတာ နည်းလမ်းမကျဘူး။ သူလို
လူမျိုးက ဒီလို ဖောက်ပြားတဲ့ အကျင့်မျိုးကို ကျင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အကူအညီ
မရတဲ့အတွက် မင်းမှုရေးရာမှာလည်း လျော့လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေပြီ။

ယင်းသို့ ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးလျှင် ဘုရင်မင်းကြီးသည် ဒန္တိလ သူဌေး
ကြီးအား အခေါ်ခိုင်းလျက် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ချီးမြှင့်ပြီးလျှင် ပြန်၍
သူကောင်းပြုလေ၏။

သို့အတွက်ကြောင့် ဘုရင့်ထံပါးမှာ ရှိနေတဲ့ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်
မရွေး မည်သူ့ကိုမဆို မထိမဲ့မြင် မပြုလုပ်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ် ပြောခြင်း ဖြစ်တယ်။

သဒ္ဓိဝက ။ ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ် အသင်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ
ဆောင်ရွက်ပါမယ်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ပိင်္ဂလက၏အထံသို့ ရောက်သွားကြလေ

သည်။ ပိင်္ဂလကသည် လက်သည်းများဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ထားသည့် ညာဘက် လက်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် သဗ္ဗိဝကကို နှုတ်ဆက်လျက် ပြောလေ၏။

ဒီ လူသူ မရှိတဲ့ တောထဲကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာသလဲ အဆွေ။

သဗ္ဗိဝက က သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြလေ၏။ အကြောင်းစုံကို ကြားရသောအခါ ပိင်္ဂလက က ပြောလေသည်။

အဆွေ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်။ ဒီတော ဒီတောင်ဟာ ကျွန်ုပ် အုပ်ချုပ်စိုးစံ တဲ့ နယ်ပယ်သာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ် ဘုန်းလက်ရုံး အစောင့်အရှောက်ရှိနေတဲ့ ဒီတောထဲမှာ သင် တစ်ဆံခြည်မျှ ဒုက္ခ မဖြစ်စေရဘူး။ သို့သော် သင် အခါ ခပ်သိမ်း ကျွန်ုပ်နှင့် အတူနေမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီတောထဲမှာ ဘေးအန္တရာယ်ပြုတတ်တဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ အများအပြားရှိတယ်။ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့ တော မုဆိုးတို့ရဲ့ ဘေးရန်ကလည်း စိုးရိမ်ရတယ်။ သင်လို မြက်စားသူတော့ မပြောနှင့်။ ကြီးမားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးများတောင် ဒီတောထဲမှာ နေလို့ မသင့်ဘူး။

ယင်းသို့လျှင် နွားနှင့် ခြင်္သေ့တို့ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ထို့နောက်တွင် ကရဋကနှင့် ဒမနကတို့သာလျှင် တောကို အုပ်ချုပ်လာခဲ့ကြ လေသည်။ နောက်အတန်ကြာသောအခါ သဗ္ဗိဝကနှင့် ပေါင်းသင်းသဖြင့် ပိင်္ဂလကသည်လည်း မြို့ရွာ၏ ယဉ်ကျေးမှုကို နားလည်စ ပြုလာလေတော့၏။ သဗ္ဗိဝကကို ယဉ်ကျေးသည့် သတ္တဝါဖြစ်သည်ဟု အထင်ရှိပြီးလျှင် ပိင်္ဂလက သည် အထူးပင် လေးစားလေ၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သဗ္ဗိဝကကဲ့ ယဉ်ကျေး လာအောင် ကြိုးစားလေသည်။ နေ့ရက် အနည်းငယ် ကြာသွားသောအခါ သဗ္ဗိဝက၏ ဩဇာသည် ပိင်္ဂလက အပေါ်၌ မည်မျှ လွှမ်းမိုးသွားသနည်းဆိုလျှင် ပိင်္ဂလကသည် အခြားသော တိရစ္ဆာန်တို့ကို မေ့လျော့နေတော့၏။ ပြဿနာ ပေါ်လာတိုင်း ပိင်္ဂလကသည် သဗ္ဗိဝကနှင့်သာလျှင် နှစ်ကိုယ်တည်း ဆွေးနွေး တိုင်ပင်လေ့ရှိ၏။ ကရဋကနှင့် ဒမနကတို့ကို ကြားဝင်စွက်ခွင့် မပေးတော့ပေ။ ယင်းသို့ သဗ္ဗိဝက၏ ဩဇာ တိုးတက်လာသည့်အခါ ဒမနကသည် မရှုဆိတ် နိုင်တော့ပေ။ မနာလို ဝန်တိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ခြင်္သေ့နှင့် နွား အလွမ်းသင့်မှုကြောင့် ဆိုးကျိုးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ လည်း ခြင်္သေ့သည် အမဲလိုက်သည့် အလုပ်၌ ပေါ့လျော့လာလေသည်။ ကရဋက နှင့် ဒမနက တို့သည် ခြင်္သေ့၏ စားကြွင်း စားကျန်ကိုသာလျှင် စား၍

အသက် ရှင်နေရသူများ ဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါတွင် ခြင်္သေ့၏ စားကြွင်း စားကျန်များ အလွန်တရာ နည်းပါးနေသဖြင့် ကရဋကနှင့် ဒမနကတို့သည် ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ဖြစ်နေကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့ နှစ်ဦးသည် အကြံထုတ်ကြလေ၏။

ဒမနက ။ ။ မိတ်ဆွေ ကရဋက၊ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းကုန်ကြပြီ။ ခြင်္သေ့ဆီက အခွင့်အရေးရအောင် ဒီဇာတ်ထုပ်ကို ကျွန်ုပ် ဆင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကျိုးကို ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် သဗ္ဗိဝကကို ခြင်္သေ့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတ်ရာတခြား၊ ရှာရာတခြား ဖြစ်နေပြီ။ ပိင်္ဂလကဟာ သဗ္ဗိဝကနှင့် အတူနေရတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ကို လုံးဝ မေ့နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ထား။ တစ်တောလုံးကို သတိမရတော့ဘူး။ သူ့ အလုပ်ကိုတောင် သူ မေ့မေ့ လျော့လျော့ ဖြစ်နေပြီ။ အစေခံ သူခစားတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ။

ကရဋက ။ ။ ဒီမိကို မွေးတာ သင်သာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနွားကို ပင့်လာတာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ သင်ပဲ မဟုတ်လား။

ဒမနက ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် အပြစ်ပါ။ ခြင်္သေ့မင်းအပြစ် မရှိပါဘူး။ သိုးနှစ်ကောင်ကြားမှာ မြေဇာပင် ဖြစ်ရတဲ့ တောခွေးရယ်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်၊ ဆတ္တာသည် မယားရယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်ဟာ ဘယ်သူမပြု မိမိမှု ဆိုသလို ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ် စူးကြသူများသာ ဖြစ်ကြတယ်။

ကရဋက ။ ။ ဘယ်လို အဖြစ်အပျက်များ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။
ဒမနက က ပုံဝတ္ထု တစ်ခုကို ပြောပြလေသည်။

ဘယ်သူမပြု မိမိမှု

လူသူရှင်းသော အရပ်ဒေသ တစ်ခု၌ ကျောင်းတစ်ဆောင် ရှိလေ၏။ ထို ကျောင်း၌ ဒေဝသမ္မာ အမည်ရှိ ပရိပိုင်တစ်ဦး နေလေသည်။ ကုန်သည်များ လှူဒါန်းထားသည့် အဖိုးတန် အဝတ်များကို ရောင်းချထားသဖြင့် ဒေဝသမ္မာ၏ လက်ထဲ၌ ငွေကြေး စုမိ ဆောင်းမိ ဖြစ်နေလေ၏။ ဒေဝသမ္မာသည် မည်သူ့ကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မရှိဘဲ ငွေထုပ်ကို မိမိ အပါး၌သာလျှင် ထားလေ၏။ ထိုအတွင်း အာသာဒဘူတိ အမည်ရှိ သူခိုး တစ်ဦးသည် ဒေဝသမ္မာ၏ အနီးတွင်

ရှိနေသော ငွေထုပ်ကို တွေ့ရသည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ကြံစည် စိတ်ကူးလေ၏။

ငါ ဤပရိဗိုဇ်၏ ငွေကို ဘယ်လိုလုပ် ခိုးယူရပါမည်နည်း။ ဤ ကျောင်း၏ နံရံများမှာ ခိုင်မာလှသည့် ကျောက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည် ဖြစ်၍ ထွင်းဖောက်၍ မရနိုင်။ တံခါးများမှာလည်း အလွန်တရာ မြင့်မားလှ သည်ဖြစ်၍ ခုန်ကျော်တက်၍ မဖြစ်ပေ။ သူ့ကို အယုံသွင်း၍ သူ့တပည့်လုပ်မှ သင့်မည်။

ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် အာသာဒဘူတိသည် ဒေဝသမ္မာထံသို့ သွား လျက် ရိုသေ လေးစားစွာဖြင့် ပြောလေ၏။

အရှင်ဘုရား၊ ဒီကမ္ဘာလောကဟာ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့လှပါတယ်။ ဒီပျိုရွယ်မှုဟာ တောင်ကျချောင်းလို အလျင်အမြန်ပဲ စီးသွားမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီ လူ့ဘဝဟာ ကောက်ရိုးမီး အတိုင်းပါပဲ။ စည်းစိမ် ဆိုတာကတော့ ဆောင်း ကာလ မိုးတိမ်ရဲ့အရိပ်လို မြဲတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သားသမီးမိတ်ဆွေ သင်္ဂဟတွေ နှင့် အတူ နေရခြင်းမှာလည်း အိပ်မက်နှင့် ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ အဲဒီအချက် တွေကို တပည့်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ တပည့်တော် ဘယ်လို ကျင့်ကြံ အားထုတ်လျှင် သံသရာ ပင်လယ် ဝဲဩဃထဲက ကူးမြောက် ကျော်လွန် သွားနိုင်ပါမည်လဲ။

ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ ပရိဗိုဇ်က ပြန်ပြောလေ၏။

ငယ်စဉ်ကပင် ယခုလို တရားရတာ အင်မတန် အားရစရာ ကောင်းပေ တယ်။ သံသရာ ဝဲဩဃထဲက ကူးမြောက် ကျော်လွန် သွားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို သင် သိချင်သပဆိုရင် ငါ ပြောပြမယ်။ ဦးခေါင်းမှာ ဆံကျစ်တင်၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပြာလိမ်းကျံ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ပရိဗိုဇ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

အာသာဒဘူတိသည် ပရိဗိုဇ်၏ ခြေကို ဖက်ပြီးလျှင် ရိုသေ လေးစားစွာ ဖြင့် ပြောလေ၏။

တပည့်တော်ကို သနားသဖြင့် ပရိဗိုဇ် လုပ်ပေးပါ။

သင် တောင်းပန်သည့်အတိုင်း ငါ ပြုလုပ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ညအချိန် များမှာတော့ သင် ကျောင်းထဲ မဝင်ရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ရသေ့ရဟန်းတို့ မည်သည်မှာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသာ နှစ်သက်တယ်။ သင် ကျောင်းထဲ မဝင်ခြင်းမှာ ငါ့အတွက်ဧရာ၊ သင့်အတွက်ဧရာ နှစ်ဦးလုံးအတွက် လျော်ကန် သင့်မြတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပရိဗိုဇ် လုပ်ပြီးတဲ့နောက် သင် ကျောင်း အပေါက်ဝမှာရှိတဲ့

သစ်ခက်တဲမှာပဲ အိပ်ရလိမ့်မယ်။

အရှင်ဘုရား အမိန့်ရှိတာကို တပည့်တော် လိုက်နာပါတယ်။

ထိုသို့ ဝန်ခံကတိ ပေးသောအခါ ဒေဝသမ္မာသည် အာသာဒဘူတိအား ပရိမိုဇ် ပြုလုပ်ပေးပြီးလျှင် တပည့်အဖြစ်နှင့် ထားလေ၏။ သို့ရာတွင် ငွေထုပ်ကိုမူ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ အလစ်မခံပေ။ သို့နှင့် အချိန်အတန်ငယ် ကြာလာသောအခါ အာသာဒဘူတိက စဉ်းစားလေ၏။

သူ ငါ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ့ကို နေ့ခင်းနေ့လယ်မှာပဲ လက်နက်နှင့် ဖြစ်စေ၊ အဆိပ်ကျွေး၍ဖြစ်စေ သတ်ပစ်ရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည် ထင်သည်။

ယင်းသို့ စဉ်းစား စိတ်ကူးနေစဉ်အတွင်း ဒေဝသမ္မာ၏တပည့်တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သူသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်

အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် အိမ်ကို ယဇ်ချည်ကြိုး ချည်နှောင်ပေးရန်အတွက် ကြွရောက်တော်မူပါဟု ပင့်လျှောက်လေ၏။ ဒေဝသမ္မာသည် အာသာဒဘူတိကို ခေါ်ပြီးလျှင် ပင့်ဖိတ်သူ၏ အိမ်သို့ သွားလေသည်။ လမ်း၌ သူတို့သည် မြစ်တစ်ခုကို တွေ့ကြလေသည်။ ထိုအခါ ဒေဝသမ္မာသည် ငွေထုပ်ကို အိပ်ရာလိပ်ထဲ၌ ဝှက်ထားပြီးလျှင် ရေချိုးခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ၏။ ထို့နောက် အာသာဒဘူတိအား ငါ ပြန်မလာခင် ဒီအိပ်ရာလိပ်ကို ကြည့်ထားစမ်းပါ ဟု ပြောပြီးလျှင် တပိုတပါးသွားရန် ထွက်သွားလေ၏။ ဒေဝသမ္မာကွယ်သွားသောအခါ အာသာဒဘူတိသည် ငွေထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် လစ်ပြေးလေသည်။

ဒေဝသမ္မာသည် တပိုတပါး သွားရန်အတွက် ထိုင်လိုက်စဉ် သိုးအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ သိုးနှစ်ကောင် စောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို သိုးနှစ်ကောင်သည် နောက်သို့ အတန်ငယ် ပြန်ဆုတ်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် ရှေ့သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးလျက် အမျက်ကြီးစွာဖြင့် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ဝှေ့ကြလေ၏။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကြိတ်အနယ် ဝှေ့ကြသည်ဖြစ်၍ သူတို့၏ ဦးခေါင်းများမှ သွေးများ စီးကျလာလေသည်။ အစာငမ်းသော တောခွေးတစ်ကောင်သည် သိုးနှစ်ကောင်၏ ရန်ပွဲသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် သိုးနှစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းမှ စီးကျသော သွေးများကို လျက်လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့ရသည့်အခါ ဒေဝသမ္မာက ဒီတောခွေးဟာ

အင်မတန်မှ မိုက်လှတယ်။ မတော်လို့များ သိုးနှစ်ကောင်ရဲ့ ကြားထဲကို ရောက် သွားရင် ကိစ္စတုံးမှာ သေချာတယ်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ ထို အတောအတွင်း၌ပင် တောခွေးသည် သွေးကို လျက်ရင်း လျက်ရင်းနှင့် သိုးနှစ်ကောင်၏ ကြားထဲ ရောက်သွားပြီးလျှင် သိုးနှစ်ကောင်၏ အဝှေ့ခံရသောကြောင့် သေဆုံးသွား လေ၏။ ဒေဝသမ္မာသည် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ အာသာဒဘူတိကို မတွေ့ရတော့သည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာလိပ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်တွင် ငွေထုပ် ပျောက်နေကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုအခါ အံမယ်လေး၊ ငါ အလှ ခံရပြီဟု အော်ပြီးလျှင် ဒေဝသမ္မာသည် သတိမေ့လျက် မြေပေါ် လဲကျသွား လေ၏။ ထို့နောက် သတိပြန်ရသောအခါ တစ်ဖန် ငိုကြွေး မြည်တမ်း ပြန်လေ သည်။

အို အာသာဒဘူတိ၊ ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး မင်း ဘယ်ပြေးသွားသလဲ။ ငါ မေးတာကို ပြန်ဖြေပါဦး။

ယင်းသို့ ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြီးချက်မနှင့် ဒေဝသမ္မာသည် အာသာဒ ဘူတိ၏ ခြေရာကို မှန်း၍ လိုက်သွားလေ၏။ ညနေချမ်း ရောက်သောအခါ ရွာ တစ်ရွာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက် ထိုရွာမှ ရက်ကန်းသည် တစ်ယောက်သည် မိမိ မယားနှင့် အတူတကွ အနီးရှိ မြို့သို့ သေရည်သောက်ရန် သွားလေ၏။ ရက်ကန်းသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ဒေဝသမ္မာက ပြောလေ၏။

မိတ်ဆွေ၊ နေဝင်မိုးချုပ်ပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် သင့်အိမ်မှာ ဧည့်သည်အဖြစ် နှင့် တည်းခိုလိုပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ဒီရွာမှာ တခြား အသိအကျွမ်း မရှိပါ။

ထိုအခါ ရက္ကန်းသည်က သူ၏မယားအား ပြောလေ၏။

ရှင်မ၊ မင်း ဧည့်သည်ကို ခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်သွားပါ။ အိမ်မှာ ဧည့်သည်ကို ပြုစုနေနှင့်။ ငါ မင်းအတွက် သေရည် ယူလာခဲ့မယ်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ရက်ကန်းသည်လည်း ထွက်သွားလေ၏။ ရက် ကန်းသည် မယားသည် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသွားသည်ဖြစ်၍ ပရိဗိုဇ် ဒေဝသမ္မာကို ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် သူ၏သယောက်လင် ဒေဝဒတ္တအကြောင်းကို တွေးလျက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ရက်ကန်းသည် မယားသည် ဒေဝသမ္မာ အား အခင်းမပါသည့် ခုတင်ကျိုး တစ်ခုကို ပေးလျက် ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ် တခြားတစ်ရပ်က ခဏရောက်လာတဲ့ အဆွေခင်ပွန်းတစ်ယောက် နှင့် ခဏ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်ုပ် ရောက်မလာမချင်း အသင် ဒီအိမ်မှာ တစ်ဆိတ် သတိဝီရိယနှင့် နေခဲ့စေချင်ပါတယ်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ရက်ကန်းသည် မယားသည် ကျကျနန ဝတ်စား ဆင်ယင်လျက် သူ့သယောက်လင် ဒေဝဒတ္တ ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက် တူရူမှ သေရည်ပုလင်းကို ကိုင်လျက် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပြန်လာသော သူ့လင်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိမိ လင်ယောက်ျား ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်တွင် ရက်ကန်းသည် မယားသည် သုတ်ခြေတင်လျက် အိမ်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီးလျှင် ဝတ်စား တန်ဆာများကို ကပျာကသီ ချွတ်လျက် ဣန္ဒြေမပျက် နေလိုက်လေ၏။ ရက်ကန်းသည်သည် သူ့မယား ဝတ်စားတန်ဆာများနှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယခင်အခါကပင် သူသည် မယားအကြောင်း မကောင်းသတင်းများကို နားမဆံ့ ကြားထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ချုပ်တည်း ထားလေ၏။ မိမိ၏မယားအား ထိုကဲ့သို့ မူမမှန်သည်ကို ပက်ပင်းပါ တွေ့ရ သည့်အခါ၌ကား သူသည် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲ ပြေးဝင် လျက် ဟဲ့ မိန်းမယုတ်၊ နင် ဘယ်ကို သွားတာပဲ။ ပြော မှန်မှန်ပြောဟု ငေါက်ငမ်း မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်မ ရှင့်ဆီက လာပြီးကတည်းက ဘယ်မှ မသွားဘူး။ သေရည်မူး လာပြီး ရှင် မဟုတ်က ဟုတ်က ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။

မယား၏ လိမ်လည် ပြောပြချက်ကို ကြားရသည် ဖြစ်၍ ပိုမို ဒေါသ ထွက်လာပြီးလျှင်

မိန်းမယုတ် နှင့်အကြောင်းကို ငါ ကြားနေတာ ကြာပြီ။ ဒီကနေတော့ ငါကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် တပ်အပ် တွေ့ရပြီ။ နင့်ကိုတော့ ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ် မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

ယင်းသို့ ကြိမ်းမောင်းလျက် ရက်ကန်းသည်သည် သူ့မယားကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ရိုက်နှက်ပြီးလျှင် တိုင်တစ်ခုတွင် ချည်နှောင်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူသည် သေရည်မူးနေသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက် ရက်ကန်းသည် မယား၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆတ္တာသည် မယားသည် ထိုနေရာသို့ ရောက် လာလျက် ရက်ကန်းသည် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်း၊

ညည်း ချစ်သူ ဒေဝဒတ္တ ညည်းကို မျှော်နေတယ်၊ မြန်မြန် သွားတွေ့လုက်ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ရက်ကန်းသည် မယားက ပြန်ပြောသည်။

ညည်း ငါ့ အခြေအနေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ငါ ဘယ်လိုလုပ် သွားလို့ရမလဲ။ ငါ လာပြီး မတွေ့နိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းသာ သူ့ဆီကို သွားပြီး ပြောပြလိုက်ပါ။

ဒီလို မပြောနှင့် သူငယ်ချင်း။ သူ့ခမျာ သနားပါတယ်။ စောင့်နေရှာ တယ်။

ညည်း ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို တုပ်နှောင်ထားတာ ညည်း မမြင်ဘူးလား။ ငါ သူ့ဆီကို ဘယ်လိုလုပ် သွားနိုင်မလဲ။ ဟို အယုတ် တမာကောင်လည်း ဒီအနားမှာပဲ အိပ်နေတယ်။

သူငယ်ချင်း၊ ညည်းလင် သေရည်မူးပြီး ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေတယ်။ နေထွက်မှ အိပ်ရာက ထမှာပါ။ ငါ ညည်းကို ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်ထားတာကို ဖြေပေးမယ်။ ညည်းအစား ညည်းနေရာမှာ ငါ့ကို ချည်နှောင်ထားခဲ့။ ပြီးတော့ ညည်းချစ်သူနှင့် သွားတွေ့ပြီး အမြန် ပြန်လာခဲ့။

ထို့နောက်တွင် ဆတ္တာသည် မယားသည် ရက်ကန်းသည် မယားအား ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြေပေးပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ မိမိကိုယ်ကို ချည်နှောင်ထားလျက် ရက်ကန်းသည် မယားကို ချိန်းချက်ထားရာ နေရာသို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မကြာခင် သေရည်အမူးပြေသွားပြီးနောက် ဒေါသလည်း အတန်ငယ် ပြေသွားသည် ဖြစ်၍ ရက်ကန်းသည်သည် အိပ်ရာမှ ထလျက် ဟဲ့ ကောင်မ နင် ဒီကနေ့က စပြီး အပြင်ကို မထွက်ဘူးဆိုရင်၊ မောက်မာတဲ့ စကားကိုလည်း မပြောဘူးဆိုရင် ငါ နင့်ကို တုပ်နှောင် မထား တော့ဘူး၊ ကြိုးကိုဖြေပေးမယ် ဟု ပြောလေ၏။ ဆတ္တာသည် မယားသည် အသံကို ကျက်မိသွားမှာ စိုး၍ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပေ။ ရက်ကန်းသည်သည် ယခင် စကားကိုပင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ထပ်ပြောလေ၏။ စကားပြန် မရသော အခါတွင် ဒေါသထွက်သွားပြီးလျှင် ကဲကွာ၊ ဒါလောက် ခေါင်းမာလှတဲ့ မိန်းမ သိရောပေါ့ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဓားဖြင့် ဆတ္တာသည် မယား၏နှာခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ရက်ကန်းသည်သည် အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။
ဥစ္စာဓန ဆုံးပါးသွားသဖြင့် စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ ဝမ်းထဲမှလည်း

ဆာလောင် မွတ်သိပ်လှသဖြင့် အိပ်၍ မပျော်သော ဒေဝသမ္မာသည် ထိုအဖြစ် အပျက်များကို တစေတစောင်း ကြည့်ရှု အကဲခတ် နေလေ၏။ ရက်ကန်းသည် မယားသည် သူ့သယောက်လင် ဒေဝဒတ္တနှင့် စိတ်ထင်တိုင်း ပျော်ပါးပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာလေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆတ္တာသည် မယားအား ဘယ့်နှယ်လဲ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား၊ ကျုပ် မရှိတုန်း ဟိုသေနာကောင် နိုးသေးလားဟု မေးလေ၏။ ဆတ္တာသည် မယားက ပြန်ပြောသည်။

နာခေါင်းမှ တစ်ပါး အခြား အားလုံး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။ မြန်မြန် ကျုပ်ကို ဖြေပေးပါ။ ညည်းလင် မနိုးခင် ကျုပ် အိမ်ပြန်ရအောင်။

တုပ်နှောင်ထားသည့် ကြီးများကို ဖြေပေးလိုက်သောအခါ ဆတ္တာသည် မယားသည် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ထို့နောက်တွင် ရက်ကန်းသည်သည် တစ်ဖန် နိုးလာပြီးလျှင် ဟဲ့ မိန်းမယုတ်၊ ပါးစပ် ပိတ်ထားတုန်း ပဲလား၊ ငါ နင့်ကို နားရွက် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရဦးမလားဟု မာန်မဲ ကြိမ်မောင်းလေ၏။ ရက်ကန်းသည် မယားက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

ဟဲ့ အယုတ်တမာကောင်၊ ငါလို မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ကို ဘယ်လိုလူ လာပြီး အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းအောင် တတ်နိုင်မလဲ။ ငါဟာ တကယ်လို့ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် ဖြစ်လျှင်၊ မိမိလင်သားမှ တစ်ပါး တခြား ယောက်ျားကို လိုလား နှစ်သက်ခြင်း မရှိဘူး ဆိုလျှင် နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များက ငါ့နာခေါင်းကို နဂိုပကတိအတိုင်း ပြန်တပ်ပေးပါစေသား။ တကယ်လို့ ယောက်ျားတစ်ပါးကို စိတ်ထဲက ဖြစ်စေ၊ တပ်မက်မောမှု ရှိခဲ့လျှင် ငါ့အား မီးလောင်ကျွမ်းသွားအောင် ပြုလုပ်ပါစေသား။

ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောလေ၏။ ဟဲ့ အယုတ်တမာ၊ ငါ ဘယ်လောက် သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် ဖြစ်သလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း။ ငါ့ နာခေါင်း ဟာ ယခင် ပကတိအတိုင်းပဲ ရှိနေတယ်။

ရက်ကန်းသည်သည် မီးခွက်ကို ယူလျက် ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မယားတွင် နဂို ပကတိအတိုင်း နာခေါင်း ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သွေးများ အိုင်ထွန်းနေသည်ကို လည်းကောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ အလွန်တရာ အံ့ဩသွားပြီးလျှင် ရက်ကန်းသည်သည် သူ၏မယားအား ကြီးဖြေပေးပြီး ခုတင်ပေါ်၌ တင်လျက် ချောမော့ တောင်းပန်လေ၏။ ပရိပိုဇ် ဒေဝသမ္မာသည် ထိုအခြားအရာကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်ပြီးလျှင် တအံ့တဩ

ဖြစ်နေလေသည်။

ဆတ္တာသည် မယားသည် အိမ်ပြန် ရောက်သွားသည့်အခါ ငါသည်အရှုပ်ကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရပါမည်နည်းဟု တွေးတော စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုအခိုက်အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုနှင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားသော ဆတ္တာသည်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ခရီး ရောက်မဆိုက်ပင် အလုပ်လုပ်ရန် သွားဖို့ အချိန်ကျနေပြီဖြစ်၍ ဖိနပ်ချွတ်ကပင်လျှင် ဆတ္တာသည်သည် မိမိ၏မယားအား သင်တန်းသေတ္တာကို အဆောတလျှင် လှမ်းတောင်းလေ၏။ နှာခေါင်းပြတ်နှင့် ဆတ္တာသည် မယားသည် အိမ်ထဲကပင်လျှင် သင်တန်းသေတ္တာထဲမှ သင်တန်းဓားကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် သူ့ လင်ယောက်ျားဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။ ဆတ္တာသည်သည် အရေးကြီးနေသည့် အထဲ သင်တန်းဓား တစ်ခုတည်းကိုသာ လျှင် ပေးရမည်လောဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မိမိ မယားထံ သင်တန်းဓားကို လှမ်းပစ် လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဆတ္တာသည် မယားသည် ချက်ပိုင်ပြီဟူသော အကြံဖြင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင်

အံ့မယ်လေး၊ ဟောဒီ အယုတ်တမာကောင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ နှာခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်ပါတယ်၊ ကယ်တော်မူကြပါ၊ ကယ်တော်မူကြပါဟု အော်ဟစ် ငိုကြွေးလေ၏။ မင်းချင်း ယောက်ျားတို့သည်ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် ဆတ္တာသည်အား ရိုက်ပုတ် ဖမ်းဆီးလျက် နှာခေါင်းပြတ် ဆတ္တာသည် မယားနှင့် အတူတကွ တရားရုံးသို့ ခေါ်သွားကာ တရားသူကြီးများအား အမှုအကြောင်းကို ပြောပြကြလေ၏။ တရားသူကြီးများက ဆတ္တာသည်အား စစ်ဆေးကြလေသည်။

ဆတ္တာသည်၊ သင် အဘယ့်ကြောင့် ကိုယ့်မယားကို အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းအောင် ပြုလုပ်ရသနည်း။

ဆတ္တာသည်က ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ အဖြေမပေးဘဲ နေလေ၏။ ထိုအခါ တရားသူကြီးများက အမိန့် ချမှတ်ကြလေ၏။

ဤဆတ္တာသည်သည် မိမိမယားအား အပြစ် မရှိဘဲနှင့် အင်္ဂါချွတ်ယွင်းအောင် ပြုလုပ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သေဒဏ် ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကို ကြိုးစင်တင်သတ်စေ။

ဆတ္တာသည်အား ကြိုးဒဏ်ပေးရန် ကြိုးစင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသော အခါ ပရိပိုဇိ ဒေဝသမ္မာသည် တရားသူကြီးများထံ ရောက်လာပြီး ပြောပြလေ၏။

အို တရားသူကြီးတို့ ဒီဆတ္တာသည်ကို ကြီးမိန့် ပေးခြင်းမှာ မတရားပါ။
ကျွန်ုပ် ပြောပြသည်ကို နားထောင်ကြပါ။

ဤသို့ ပြောပြီးလျှင် ဒေဝသမ္မာသည် ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးကြသည့်
မိမိ၏အကြောင်း၊ တောခွေး၏အကြောင်း၊ ဆတ္တာသည် မယား၏အကြောင်း
များကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ တရားသူကြီးများသည် အံ့အားသင့်သွားပြီးလျှင်
ဆတ္တာသည်အား လွတ်လိုက်လေ၏။ ဆတ္တာသည် မယားကိုလည်း လီဆယ်
ရမလားဟု နားရွက်ကိုပါ ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် ဥစ္စာပစ္စည်း
ဆုံးပါးသဖြင့် စိတ်လက်မကြည်မသာ ဖြစ်နေသည့် ဒေဝသမ္မာသည် မိမိ၏
ကျောင်းသို့ပင် ပြန်သွားလေသတည်း။

ကရုဏာ ။ ။ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။

ဒမနက ။ ။ မိတ်ဖွဲ့ ပေးတဲ့လူဟာ မိတ်ပျက်သွားအောင်လည်း
လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ကရုဏာ ။ ။ သင့်အကြံကို ပိဂံလက သိသွားရင် သင် ဒုက္ခ
မရောက်နိုင်ဘူးလား။

ဒမနက ။ ။ ကျုပ် ဒါလောက် မအဘူး။ နည်းပရိယာယ် သုံးပြီးလုပ်ရ
မှာပေါ့။ ရက္ကန်းသည် တစ်ယောက်တောင် ဗိဿနိုးယောင် ဆောင်ပြီး မင်းသမီး
နှင့်အတူ ပေါင်းဖက် ဖူးသေးတာပဲ။

ကရုဏာ ။ ။ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ ဖူးလို့လဲ။

ဒမနက က ပုံဝတ္ထု တစ်ခုကို ပြောပြလေ၏။

ဗိဿနိုး အတုနှင့် ဘုရင့် သမီး

မြို့တစ်မြို့၌ ရက်ကန်းသည် တစ်ဦးနှင့် လှည်းလုပ်သမား တစ်ဦးတို့ နေထိုင်ကြ
လေ၏။ ငယ်စဉ်ကပင် အတု နေခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦးသည် အလွန်
ခင်မင်နေကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မခွဲဘဲသာလျှင် နေကြလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ထိုမြို့ရှိ ဘုရားကျောင်း
တစ်ခု၌ ဘုရားပွဲကျင်းပလေသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လာသည့် ပရိသတ်
များဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသော ထိုပွဲသဘင်၌ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့သည် အခြွေအရံ
အခစားတို့နှင့်အတူ ဆင်မဟင်္ဂါသာဖြင့် လှည့်လည်လာသော ဘုရင့် သမီးတော်

တစ်ပါးကို တွေ့မြင် ကြရလေ၏။ ထိုအခါ ရက်ကန်းသည်သည် ကာမ မြားချက် စူးဝင်သွားသည် ဖြစ်၍ ရတ်တရက် မူးမေ့ လဲကျသွားလေ၏။ လှည်းလုပ်သမားသည် တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကူအညီဖြင့် ရက်ကန်းသည်အား ပွေ့ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်ယူသွားလေသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဝိုင်း၍ နှာနှပ်ကြလေရာ အချိန် မနည်းကြာမှ သတိပြန်ရလာလေ၏။ သတိ ပြန်ရ သောအခါ လှည်းလုပ်သမားက သူ့မိတ်ဆွေအား မေးလေသည်။

မိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်တခင် မူးမေ့ လဲသွားတာပဲ။ ရင်ထဲ ရှိသမျှကို ဖွင့်ဟ ပြောပြပါဦး။

ရက်ကန်းသည်က ပြန်ပြောလေသည်။

မိတ်ဆွေ ပွဲသဘင်မှာ ဆင်စီးသွားတဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ အတွက် သူ့အာရုံ မှိုင်းမိပြီး မူးမေ့လဲသွားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

လှည်းလုပ်သမားက ရယ်၍ ပြောလေသည်။

မိတ်ဆွေ သင် အဲဒီ ဘုရင့်သမီးတော်ကို စွဲလမ်းစုံမက်နေတယ် ဆိုပါရင် ဒီကနေ့ပဲ သူနှင့် ဆုံအောင် ကျွန်ုပ် ကြံနိုင်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေ အစောင့်အရှောက်တွေ လက်ယှက်ထိုးနေတဲ့အတွက် လေမှ တစ်ပါး အခြား အရာဝတ္ထု ဝင်ရောက်ဖို့ရာ ခက်ခဲလှတဲ့ နန်းဆောင်ထဲမှာ စံမြန်းနေတဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ် တွေ့ဆုံနိုင်ပါ့မလဲ။ သင် ကျွန်ုပ်ကို သက်သက်မဲ့ အကြောင်ရိုက် နေတာလား။

မိတ်ဆွေ ဒီလို မပြောပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို စောင့်ကြည့်ပါဦး။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် လှည်းလုပ်သမားသည် သစ်သားနှင့် သံများဖြင့် ပျံနိုင်သည့် စက်ခလုတ်တပ် ဂဠုန်ငှက်ရုပ်တစ်ခု ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဗိဿနိုး စီးသည့် ဂဠုန်ငှက်သဏ္ဍာန် ဆေးရောင် ခြယ်ထားလေ၏။ ထို့နောက် ရက်ကန်း သည်အား ဗိဿနိုးယောင် ဆောင်စေလျက် ငှက်ရုပ်ပေါ်တွင် တင်ပြီးလျှင် စက်မောင်းနည်းကို သင်ပြပြီး သင် ဗိဿနိုးအနေနှင့် ဘုရင့်သမီးတော် စံနေတဲ့ ဘုံစဉ် ခုနစ်ထပ် ရှိတဲ့ နန်းပြာသာဒ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးအထပ်ကို ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ လောက် တက်သွားပါ။ သင့်ကို ဗိဿနိုး အောက်မေ့နေမယ့် သမီးတော်နှင့် သင် မွေ့လျော်ပေတော့ဟု ပြောပြီးလျှင် လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဗိဿနိုးယောင် ဆောင်ထားသည့် ရက်ကန်းသည်သည်လည်း မိတ်ဆွေ သညာပေးသည့်အတိုင်း ဘုရင့် သမီးတော် အိပ်စက်နေသည့် နန်းဆောင်ထက်သို့ ဂဠုန်စက်ရုပ်ကို

စီးလျက် တက်သွားလေ၏။ ဘုရင့်သမီးတော်အား တစ်ပင်တိုင် စံမြန်းနေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ဤသို့ ပြောလေ၏။

ဘုရင့်သမီးတော် သင် အိပ်ပျော်နေပါသလော။ နိုးနေပါသလော။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ လက္ခမိ နတ်သမီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး သမုဒ္ဒရာက လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ သို့ဖြစ်၍ သင် ကျွန်ုပ်နှင့် ပေါင်းဖက်ပါလော့။

ဘုရင့်သမီးတော်သည် ဂဠုန်ငှက်စီးလာသော ဗိဿနိုးယောင် ဆောင် ထားသည့် ရက်ကန်းသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ တကယ် ဗိဿနိုး ထင်မှတ် လျက် အံ့ဩစွာဖြင့် သလွန်ထက်တွင် ထထိုင်၍ ပြောလေ၏။

ဘုရားသခင် အကျွန်ုပ်ဟာ သာမန်လူသား တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ လောကသုံးပါးရဲ့ အပူဇော်ခံဖြစ်တဲ့ အသင် ဘုရားသခင်နှင့် ဘယ်လိုပေါင်းဖက် လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။

သင်ပြောတာ မှန်တယ် သမီးတော်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကြင်ယာ ရာဇာဟာလည်းပဲ နွားကျောင်းသား အမျိုးအနွယ်မှာဖွားတဲ့ လူသားတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ် ဒီကနေ့ သင်သမီးတော်ဆီ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဆိုရင် အကျွန်ုပ်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ဆီက အကျွန်ုပ်ကို တောင်းယူပါ။ အကျွန်ုပ်ရဲ့ ဖခမည်းတော်က အကျွန်ုပ်ကို အသင် ဘုရားသခင်အား အပ်နှင်းပါ လိမ့်မယ်။

အကျွန်ုပ် လူသားတို့ရဲ့ မျက်မှောက်ကို မသွားဘူး။ သင် ဂန္ဓဗ္ဗနည်းနှင့် မိမိကိုယ်ကိုသာ ကျွန်ုပ်ကို အပ်နှင်းလော့။ သို့မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ် သင်တို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို ပြာဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်ရလိမ့်မယ်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ရက်ကန်းသည်သည် ဂဠုန် ငှက်ရုပ်ပေါ်မှ ဆင်းလျက် ရှက်ရွံ့နေသော ဘုရင့် သမီးတော်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ချီ၍ သလွန်ထက်တွင် ပေါင်းဖက်ပြီးလျှင် နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်ကျမှ လူသူ လေးပါး မမြင်မီ မိမိနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနည်းအတိုင်း ရက်ကန်းသည် သည် ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် အမြဲမပြတ် ပေါင်းဖက်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အစေအပါးများသည် ဘုရင့်သမီးတော် အပျိုရည်ပျက်ပုံကို ရိပ်စားမိကြသည် ဖြစ်၍ ဤသမီးတော်သည် ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် သွားလာ ဆက်ဆံနေပုံရသည်။ အစောင့်အရှောက်များ ကြားမလပ်အောင် ချထားသည့်

mgqyoe.com

ဤနန်းဆောင်၌ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးအား အချိန်မီ သံတော်ဦးတင်မှ ဖြစ်မည်ဟု အကြံပြုလျှင် ဘုရင်မင်းကြီးအား အကျိုးအကြောင်းကို နားတော် လျှောက်ကြလေ၏။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသည့်အခါ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း ဖြစ်ပြီးလျှင် မိဖုရားကြီးအား အစေအပါး သူခစားတို့ လျှောက်တင်သည့် အချက်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခိုင်းလေ၏။ မိဖုရားကြီးသည် သမီးတော်၏ အဆောင်တော်သို့ သွား၍ မေးမြန်း စုံစမ်းလေသည်။

သမီးတော် ဘယ်လို ယောက်ျားသနာများ သမီးတော်ဆီကို လာနေသလဲ။ ဖြစ်ပျက်တဲ့အကြောင်းကို ဖုံးဖိ ကွယ်ဝှက် မထားပါနှင့်။ မယ်တော်ကို ဖွင့်ဟပြောပါ။

ထိုအခါ ဘုရင့် သမီးတော်သည် ရှက်လွန်းလှသဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ပြီးလျှင် ဗိဿနိုးယောင် ဆောင်ထားသည့် ရက်ကန်းသည်၏ အကြောင်းကို မယ်တော်အား သံတော်ဦး တင်လိုက်လေ၏။ မိဖုရားကြီးသည် အကြောင်းကို သိရသည်ဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းကြီးအား ပြောပြလေသည်။

အရှင်မင်းကြီး၊ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ယံမှာ အမြဲလိုလိုပဲ ဘုရားသခင်ဟာ သမီးတော်ဆီကို လာလာနေပါတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ သမီးတော်နှင့် ဂန္ဓဗ္ဗနည်းစနစ်အရ လက်ထပ်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်မို့ အရှင်မင်းကြီးနှင့် နှမတော်တို့ ညဉ့်အချိန်မှာ လေသာပြတင်းနားက ရပ်ပြီး ဘုရားရှင်ကို ဖူးရအောင်။ ဘုရားသခင် ဆိုတာ လူသားတို့နှင့် စကားပြောကြားခြင်း မပြုဘူး မဟုတ်လား။

ထိုစကားကို ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းကြီးလည်း အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ညဉ့်အချိန် ရောက်သောအခါ ဘုရင်မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ လေသာ ပြတင်းနားမှ ရပ်လျက် တိတ်တဆိတ် ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်တွင် ဗိဿနိုးအသွင် ဆောင်ထားသည့် ရက်ကန်းသည်အား ဂဠုန်ငှက်ရုပ်ကို စီးလျက် ပျံဝဲကျလာသည်ကို တွေ့ရ၍ မိဖုရားကြီးအား ပြောလိုက်လေ၏။

နှမတော် မိဖုရားကြီး နှမတော်နှင့် မောင်တော်တို့ထက် ဘုန်းကံကြီးမားသူ တခြား မရှိတော့ဘူး။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင် သမီးတော်ကို ပေါင်းဖက်တော်မူတယ်။ မောင်တော်တို့ရဲ့ အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှ တစ်ခါဖြင့် ပြည့်ဝပြီ။

သမက်တော်ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်နှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး မောင်တော်တို့ရဲ့ ဘုန်းရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံကျရောက်ကြရတော့မယ်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ဘုရင်မင်းကြီးသည် အိမ်နီးနားချင်း ပြည့်ရှင် ဘုရင်များအား ပြည်ထောင်ချင်းချင်း မဟာမိတ်အဖြစ် ဆက်သွယ်ရေး စွန့်လွှတ် လိုက်ပြီဆိုသည့် အကြောင်းကို ကြေညာလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အိမ်နီးနားချင်း ပြည့်ရှင်ဘုရင် မင်းများသည် အားလုံး တစ်လုံး တစ်စည်းတည်း ဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုဘုရင်မင်းကြီး၏ နိုင်ငံကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ ဤတွင် ဘုရင် မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးမှတစ်ဆင့် သမီးတော်အား ပြောကြားခိုင်းလေသည်။

သမီးတော်၊ သမီးတော်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရှိလျက်နှင့် ရန်သူဘုရင်များ ခမည်း တော်တို့ကို လာရောက် တိုက်ခိုက်ရဲသည်မှာ မသင့်လျော်ပါ။ သို့ပါ၍ သမီးတော် မိမိရဲ့ ကြင်ဖက်ကို ခမည်းတော်တို့ရဲ့ ရန်သူအားလုံးကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ပြောပြပါ။

ထို့နောက် ဘုရင်သမီးတော်သည် ညဉ့်အခါ၌ ဗိဿနိုးယောင် ဆောင် ထားသည့် ရက်ကန်းသည်အား တောင်းပန် ပြောကြားလေ၏။

ဘုရားသခင် သင် ဘုရားသခင်လို သမက် ရှိပါလျက်နှင့် နှမတော်ရဲ့ ဖခမည်းတော် ရန်သူတို့ကို အရှုံးပေးရမည် ဆိုပါလျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းရာ ကျလိမ့်မယ်။ သို့အတွက် နှမတော် ဖခမည်းတော်ရဲ့ ရန်သူအပေါင်းကို အသင် ဘုရားသခင် ချေမှုန်း သုတ်သင်ပစ်တော်မူပါ။

ရက်ကန်းသည်က ပြန်ပြောလေ၏။

သမီးတော် ဖခမည်းတော်ရဲ့ ရန်သူတွေဟာ ဘာမှ မပြောပလောက် ပါဘူး။ စိတ်သာချနေပါ။ တစ်ခဏ အတွင်းမှာ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေသွား ရပါစေမယ်။

အချိန် အနည်းငယ် ကြာသွားသောအခါ ရန်သူများသည် ထိုဘုရင်၏ တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းထားကြလေ၏။ နေပြည်တော်တစ်ခုတည်းသာလျှင် ဘုရင်၏ လက်ထဲတွင် ကျန်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ရက်ကန်းသည်က ဗိဿနိုးယောင် ဆောင်ထားမှန်း မသိသည်ဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းကြီးသည် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ သမီးဖြစ်သူမှ တစ်ဆင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ပေးဆက်ပြီးလျှင် သမက်တော်အား အပြောခိုင်းလေ၏။

ဘုရားသခင်၊ နက်ဖြန်နံနက်တွင် ဧကန်မုချ ခံတပ်ကျိုးပေါက်တော့ မည်။ မြက်နှင့်ထင်းများလည်း မရှိတော့ပေ။ လူများမှာလည်း ဒဏ်ရာ အနာ

တရ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၍ လက်နက် မစွဲကိုင်နိုင်ကြတော့။ လူပေါင်း များစွာမှာမူ အသက် ခန္ဓာပင် ဆုံးရှုံးသွားကြရပြီ။ သို့ဖြစ်၍ သင် ဘုရားသခင် သင့်တော် သလို စိစဉ် ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ကျရောက်ပါပြီ။

ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ ရက်ကန်းသည်ကလည်း တွေးတော လေ၏။

အကယ်၍ ခံတပ် ကျိုးပေါက်သွားလျှင် ငါ ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် ကွဲကွာသွားရမည်မှာ အမှန်မုချ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ငါ ဂဠုန်ငှက်ရုပ်ပေါ်မှာ စီးပြီး လက်နက်စွဲကိုင် ပြုလိုက်လျှင် ရန်သူတို့သည် ငါ့အား ဘုရားသခင်ဟု မှတ်ထင်ပြီး ဘုရင့် စစ်သည်တော်များ၏ အတိုက်အခိုက်ကို မရှုမလှ ခံရဖို့ ရှိသည်။ အဆိပ်မရှိသော်လည်း မြွေသည် ပါးပျဉ်းကို ထောင်ပြသင့်လေသည်။ အဆိပ် ရှိရှိ မရှိရှိ ပါးပျဉ်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ တွေးတော စိတ်ကူးပြီးလျှင် ရက်ကန်းသည်သည် နံနက်စော စောတွင် ဘုရင့်သမီးတော်အား ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရန်သူအားလုံးကို ချေမှုန်းပစ်မယ်။ သင် သမီးတော်ရဲ့ ဖခမည်း တော် နံနက်အချိန်မှာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အားလုံးနှင့် မြို့ပြင်ထွက်ပြီး ရန်သူတို့ကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်တော်မူပါလို့ သံတော်ဦး တင်လိုက်ပေတော့။ ကျွန်ုပ် ကောင်းကင်က နေပြီး သူတို့ကို ဘုရင်မင်းကြီးကို ယှဉ်ပြိုင် မတိုက်နိုင်အောင် ဟန့်တားထားမယ်။

ဘုရင့် သမီးတော်က ထိုအကြောင်းကို ဖခမည်းတော်အား သံတော်ဦး တင်လိုက်လေ၏။ ဘုရင်မင်းကြီးလည်း အကယ်ပင် ထင်မှတ်၍ နံနက်အချိန် တွင် စစ်သည် ဗိုလ်ပါများနှင့်တကွ မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ရက်ကန်း သည်လည်း လက်ထဲတွင် လေးကို ဆွဲကိုင်လျက် ဂဠုန် ငှက်ရုပ်ကို စီးပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကာလသုံးပါးကို သိမြင်သော ဘုရားသခင်သည် ဂဠုန်၏ အထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် အချင်း ဂဠုန်ငှက်မင်း၊ သစ်သားဂဠုန်ငှက်ရုပ် ပေါ်မှာ စီးပြီး ငါ ဘုရားသခင်၏ အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရက်ကန်းသည်တစ်ဦး ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် ယှဉ်ပါးနေသည်ကို အသင်သိသလောဟု မေးလေ၏။

အကျွန်ုပ် သိပါသည်။ ဘယ်လို အရေးယူဆောင်ရွက် ရမည်နည်း။ ယနေ့ သူ စစ်တိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်လာသည်။ ရန်သူ

တွေ၏ မြားချက်နှင့် သူ အသက်ထွက်မှာ ဧကန် ဖြစ်သည်။ သူ ကျဆုံးသွားလျှင် ခတ္တိယ မင်းအပေါင်းတို့ စုပေါင်းပြီး ဘုရားသခင်နှင့် ဂဠုန် ငှက်မင်းကို သုတ်သင် ပစ်လိုက်ပြီဟု လူအပေါင်းတို့ ပြောမဆုံးရှိတော့မည်။ သို့အတွက် သင် ဂဠုန်ငှက်မင်း ဂဠုန် စက်ရုပ် အတွင်းကို အမြန်ဝင်လော့။ ငါသည် ရက်ကန်းသည်၏ ကိုယ်အတွင်းကို ဝင်မည်။ ငါတို့ အဲဒီ ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်း ပစ်ကြမည်။

ဂဠုန် ငှက်မင်းသည် ဘုရားသခင် အမိန့် ချမှတ်သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လေ၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း ရက်ကန်းသည်၏ ကိုယ်ကာယအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးအစွမ်းကြောင့် ရက်ကန်းသည် သည် တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ရန်သူမင်း အပေါင်းတို့အား မလှုပ်မယှက် နိုင်အောင် ဖန်တီးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းကြီးသည် သူ့နိုင်ငံကို ဝန်းရံထားသည့် ရန်သူမင်း အပေါင်းတို့အား သမက်တော် ဗိဿနိုး၏ အကူအညီဖြင့် ရန်သူမင်း အပေါင်းတို့ကို ချေမှုန်း တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်ဟူသော သတင်းသည် အရပ်ထက်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့ကျော်ကြား သွားလေသည်။ ရန်သူများ ရှင်းလင်းသွားသောအခါ ရက်ကန်းသည်သည် ကောင်းကင်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာ လေ၏။ ဘုရင်မင်းကြီးနှင့်တကွ များမတ်များ မြို့သူမြို့သားများသည် ရက်ကန်းသည်ကို ရက်ကန်းသည် အသွင်ဖြင့် တွေ့မြင်ကြရသည် ဖြစ်၍ အံ့အား သင့်နေကြ၏။ ရက်ကန်းသည်သည် သူ့အကြောင်းကို မထိမ်မချန်တော့ဘဲ ဖွင့်၍ ပြောပြ လိုက်တော့သည်။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် ရက်ကန်းသည်၏ သူရသတ္တိကို ကျေနပ်အားရပြီးလျှင် သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးလိုက်လေ၏။ နယ်ပယ် အချို့ကိုလည်း အပိုင်စား ပေးသနားလိုက်လေ၏။

ကရုဋက ။ ။ သင် ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ သဒ္ဓိဝကဟာ ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ ပိဂံလက ကလည်း အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ သင် သူတို့နှစ်ဦးကို ခွဲပစ်လိုရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒမနက ။ ။ မိတ်ဆွေ မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ ကျွန်ုပ် ပရိယာယ်သုံးပြီး အလုပ် လုပ်သွားမှာပါ။ လက်နက်အားကိုးနှင့် လုပ်လို့မရတဲ့ အလုပ်တောင် အသိဉာဏ်နှင့် ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုလျှင် အလွယ်တကူနှင့် အောင်မြင် ထမြောက်နိုင်တယ်။ ကျီးဟာ ရွှေဆွဲကြိုးနှင့် မြွေနက်ကို အဆုံး စီရင်ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လား။

ကရုဏာ ။ ။ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။
ထိုအခါ ဒမနက က “မြွေနက်နှင့် ကျီး” ဝတ္ထုကို ပြောပြလေ၏။

မြွေနက်နှင့် ကျီး

တစ်ခုသော ဒေသရှိ ပညောင်ပင် တစ်ပင်၏အခေါင်းထဲ၌ ကျီးဖိုနှင့် ကျီးမတို့ နေထိုင်ကြလေ၏။ ထိုသစ်ခေါင်းအနီး၌ မြွေနက်တစ်ကောင်လည်း ရှိ၏။ ထိုမြွေနက်သည် ကျီးမ၏ ကျီးကောင်ပေါက် ကလေးများကို အတောင် မစုံခင် စားစား ပစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျီးဖိုနှင့် ကျီးမတို့သည် သူတို့၏ အကြောင်းကို ထိုသစ်ပင်အောက်ရှိ တောခွေးတစ်ကောင်အား ပြောပြပြီးလျှင် ဘယ်လို ကြံရမည် ဆိုသည့် အချက်ကို တိုင်ပင် ကြည့်ကြလေ၏။ တောခွေးက ပြောပြလေသည်။

ဒီကိစ္စကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြုလုပ်မှ အောင်မြင်မယ်။ ရန်သူကို ဥပါယ် တံမျဉ်ဖြင့် အောင်နိုင်ဖို့ရန် အလွန်လွယ်ကူတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဗျိုင်းတစ် ကောင်ဟာ အရွယ်အစားစား အားလုံးသော ငါးတို့ကို စားပြီး လောဘ ပိုမို လွန်ကဲလာတဲ့အတွက် ပုစွန်လုံးက ဥပါယ်တံမျဉ် ကြံပြီး သူ့ကို လက်မနှင့်ညှပ် သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးတယ်။

- နှစ်ဦးလုံးက မေးကြသည်။
- ဘယ်လို သတ်ဖြတ် ခဲ့ဖူးသလဲ။
- ထိုအခါ တောခွေးက ပုံဝတ္ထု တစ်ခုကို ပြောပြလေ၏။

ပုစွန်ကြံတတ် ဗျိုင်းလည်ပြတ်

တောအုပ်တစ်အုပ်ထဲ၌ ရေအိုင်တစ်အိုင် ရှိလေသည်။ ထိုရေအိုင်ထဲ၌ ငါးများ နေကြသည်။ ဗျိုင်းတစ်ကောင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိုရေအိုင် ရှိရာသို့ ငါးများကို စားရန်အလို့ငှာ လာရောက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဗျိုင်းသည် ငါးများကို ဖမ်း၍ မရပေ။ ယင်းသို့အားဖြင့် ဝမ်းဗိုက် မပြည့်ဘဲ ရှိလာခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ ဗျိုင်းသည် အိုမင်းမစွမ်း ရှိသဖြင့် စိတ်အပျက် ကြီး ပျက်ပြီး မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းနေလေ၏။ ထိုအခိုက် ပုစွန်လုံး တစ်ကောင်သည် ဗျိုင်းအနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဗျိုင်းငိုသည်ကို တွေ့ရသည့်

အခါ ပုစ္ဆန်လုံးက မေးလေသည်။

ဦးကြီး ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ အစာကို မစားမသောက်ဘဲ မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းနေသလဲ။ အကြောင်းထူး ရှိတယ်ထင်တယ်။

ဗျိုင်း။ ။ မိတ်ဆွေ သင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်ုပ် ငါးများကို စားတဲ့ အလေ့အထကို ဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အခု အတောအတွင်း အစာမစားဘဲ ဥပုသ်ပဲစောင့်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ကျွန်ုပ် အနားရောက်လာတဲ့ ငါးများ တောင် မဖမ်းတော့ဘူး။

ပုစ္ဆန်လုံး။ ။ ဦးကြီး ဘာဖြစ်လို့ ငါးများကို မစားချင် ဖြစ်နေရသလဲ။

ဗျိုင်း။ ။ မိတ်ဆွေ အကြောင်းကတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီရေအိုင်မှာမွေးပြီး ဒီရေအိုင်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်တယ်။ ဒီရေအိုင်သူ ရေအိုင်သားများကို ကျွန်ုပ် အင်မတန်မှ ချစ်ခင်တယ်။ သို့သော်လည်း မိုးခေါင်ရေရှား ဖြစ်တော့မယ် ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို ကြားရတယ်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဦးခေါင်နေမယ်တဲ့။

ပုစ္ဆန်လုံး။ ။ ဘယ်သူ ဆီက ကြားသလဲ။

ဗျိုင်း။ ။ နကွတ် ဗေဒင် ဆရာတစ်ယောက်ဆီက ကြားတယ်။ ဒီစနေဂြိုဟ်ဟာ လှည်းသဏ္ဍာန် ရောဟိဏီ နကွတ်ဝန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သောကြာဂြိုဟ်နှင့် တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဆယ့်နှစ်နှစ် တိတိ မိုးမရွာဘဲ နေလိမ့်မယ်တဲ့။ ပထဝီ မြေပြင်ပေါ်မှာ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တရားများ ပြန့်ပွားလိမ့်မယ်။ မိဘများဟာ ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီးများကို စားပစ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီရေအိုင်ဟာ အစကတည်းက ရေလုံလုံလောက်လောက် မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မကြာခင် ခန်းခြောက်သွားဖို့ရာ ရှိတယ်။ ဒီရေအိုင် ရေခန်းခြောက်သွားလို့ရှိရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များဟာ သေကျေ ပျက်စီး ကုန်ကြတော့မယ်။ သူတို့နှင့် ခွဲခွာရမယ့် အရေးကို နှေးမိတဲ့အတွက် မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အစာမစားဘဲ ဥပုသ်စောင့်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ တခြားရေအိုင်များမှာ ရှိတဲ့ ရေသတ္တဝါများဟာ သူတို့ရဲ့ သေးငယ်တဲ့ အိုင်များကို စွန့်ပြီး ရေများတဲ့ အိုင်ကြီး၊ ရေကန်ကြီးများ ရှိရာကို ပြောင်းရွှေ့ နေကြပြီ။ ကြီးမားတဲ့ ရေသတ္တဝါများကတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောင်းရွှေ့ ကြတယ်။ ရေသတ္တဝါငယ်များ အတွက်ပဲ အခက်အခဲ ရှိနေတယ်။ ဒီရေအိုင်မှာ ရှိတဲ့ ရေသတ္တဝါများကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ အေးအေးလူလူ စိတ်ချ လက်ချပဲ ရှိနေကြတယ်။ သူတို့အတွက် ကျွန်ုပ် ငိုနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့

မျိုးဆက်ဟာဖြင့် တစ်ခါဖြင့် ပြတ်တော့မှာပဲ။

ပုစွန်လုံးသည် ဗျိုင်းဆီက ကြားရသော သတင်းကို ငါးများအား ပြောပြလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကြားရ၍ ရေအိုင်၌ နေကြသော ငါး၊ လိပ် စသည့် ရေသတ္တဝါများသည် ဗျိုင်းကို ဦးကြီး ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ချမ်းသာဖို့ ဘယ်လို နည်းလမ်းများ ရှိပါသလဲဟု ဝိုင်းမေးကြလေ၏။

ဗျိုင်းက ပြောလေသည်။

ဟို မနီးမဝေး နေရာတစ်ခုမှာ ရေအလုံအလောက်ရှိတဲ့ ရေအိုင်ကြီး တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီရေအိုင်ကြီးဟာ ဘယ်လောက် ကြီးသလဲဆိုလျှင် နှစ်ဆယ့် လေးနှစ်တိတိ မိုးခေါင် နေစေကာမူ ရေခန်းခြောက်သွားမှာ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး။ သင်တို့ ကျွန်ုပ် ကျောကုန်းပေါ်က လိုက်မယ်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် အဲဒီရေအိုင် ရှိရာကို ယူဆောင်သွားမယ်။

ဗျိုင်း၏စကားကို ကြားရသောအခါ ငါး၊ လိပ်နှင့် တကွသော အခြား သော ရေသတ္တဝါများသည် ဗျိုင်းကို ဝိုင်း၍ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ အစ်ကို စသည် ခေါ်လျက် သူ့ကို အရင်ပို့ပါ၊ ငါ့ကို အရင်ပို့ပါ စသည်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ပူဆာ ကြလေ၏။

ဗျိုင်းစဉ်းလဲသည်လည်း အားလုံးသော ငါးတို့ကို အလှည့်ကျနှင့် ကျော ပေါ်မှာတင်၍ ရေအိုင်နှင့် မနီးမဝေးသို့ ယူသွားလျက် ထိုငါးများကို ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်မှာ ရိုက်သတ်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ထိုငါးများကို စားသောက်ပြီး၍ ကုန်သောအခါ တစ်ဖန် ရေအိုင်သို့ လာပြီးလျှင် တခြား ငါးကို သယ်ယူပြန် လေသည်။ နေ့ရက် အနည်းငယ် ကြာသွားသောအခါ ပုစွန်လုံးသည် ဗျိုင်းအား ပြောလေ၏။

ဦးကြီး၊ ဦးကြီးနှင့် ပထမဆုံး တွေ့သူမှာ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဖြစ်တယ်။ သို့ပါလျက် ဒီနေ့အထိ ဦးကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ကို ယူမသွားသေးဘူး။ အခု အားလုံး လိုလိုပဲ ရေအိုင်သစ်ကြီးကို ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဒီကနေ့ ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ဆယ်ပါ။

ပုစွန်လုံး၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဗျိုင်းသည် ငါးများကို စားရတာ ငြီးငွေ့လှလေပြီ။ ပုစွန်လုံးကို စားကြည့်လျှင် အရသာ တွေ့ချင်တွေ့မည်၊ ဒီနေ့ သူ့ကို စားကြည့်မည်ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် ပုစွန်လုံးကို လည်ပင်းပေါ်မှာ တင်လျက် ငါးများကို စားပစ်သည့် နေရာသို့ ယူသွားလေ၏။

ပုစွန်လုံးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ငါး

အရိုးများ တောင်ပုံရာပုံ စုပုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုရွှေဗျိုင်း ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ငါးများကို ယူဆောင်လာသည် ဆိုသည် အချက်ကို အတပ် သိသွားလေတော့၏။

ဦးကြီး ရေအိုင်ကြီးဆိုတာ ဘယ်လောက် ဝေးသေးသလဲ။ ကျွန်ုပ်ကို သယ်ပိုး လာရတဲ့အတွက် ဦးကြီး အတော်မောရောမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မေးရတာ ပါ။

ဗျိုင်းသည် ယခု သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစေကာမူ ကိစ္စမရှိတော့ဟု တွေး၍ ပြောလေ၏။

မိတ်ဆွေ ပုစွန်လုံး ဟို ရေအိုင်ကြီး ဆိုတာကို မေ့သာ ပစ်လိုက်ပါတော့။ အခု သင့်အလှည့် ရောက်လာပြီ။ အပြီးသတ်အချိန်မှာ ဘုရားသာ တနေ။ ဒီကျောက်တုံးပေါ်မှာ ပေါက်ပြီး သင့်ကိုလည်း သတ်စားရလိမ့်မယ်။

ဗျိုင်းက ယင်းသို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် ပုစွန်လုံးသည် သူ၏ ထက်လှသော လက်မဖြင့် ဗျိုင်း၏ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့သော လည်ချောင်းကို ညှစ်ပစ်လိုက် လေ၏။ ဗျိုင်းသည် လည်ပင်းပြတ်၍ သေဆုံးသွားလေသည်။

ပုစွန်လုံးသည် ဗျိုင်း၏လည်ပင်းကို ညှပ်ယူလျက် တရွေ့ရွေ့နှင့် သူ၏ ရေအိုင်ဟောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူ့ကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏ အပေါင်းအဖော်တို့သည် သူ့အား ဝိုင်းမေးကြလေ၏။

ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဒီကနေ့ ဦးကြီး မလာဘူးလား။ ကျုပ်တို့အားလုံး သူနှင့်အတူ ရေအိုင်သစ်ကို လိုက်ဖို့အသင်ပြင်နေကြတယ်။

ပုစွန်လုံးက ရယ်၍ ပြန်ပြောလေ၏။

ဟေ့ အအတွေ့၊ ဟို ဗျိုင်းဟာ ငါးတွေကို ဒီက ယူယူသွားပြီး ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်မှာ သတ်စားတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ပုစွန်လုံးသည် သူနှင့်အတူ ပါလာသည့် ဗျိုင်း၏ လည်ပင်းပြတ်ကို ပြုလျက် ဟောဒီမှာ ကြည့်၊ အခုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ သင်တို့ စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်ပြီဟု ပြောလေသည်။

တောခွေးက ယင်းပုံပြင် ဝတ္ထုကို ပြောပြသည့်အခါ ကျီးမောင်နှံက မေးလေ၏။

မိတ်ဆွေ ဗျိုင်းကို သတ်သလို ဒီမြွေကို ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ဘယ်လိုလုပ် သတ်မလဲ။

တောရေး။ ။ ကျွန်ုပ် ပြောပြမယ်။ သင်တို့ မြို့မှာရှိတဲ့ နန်းတော်ကို သွားရမယ်။ အဲဒီသွားပြီး နန်းတော်က မိဖုရားရဲ့ ပုလဲသွယ်ကို ချီယူလာခဲ့ပြီး မြွေတွင်းနားမှာ ချထားရမယ်။ မင်းချင်း ယောက်ျားတွေဟာ ပုလဲသွယ်ကို အရှာလာရင်းနှင့် မြွေကို သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျီးမသည် နန်းတော်တွင်းသို့ ပျံသွားလျက် ပုလဲသွယ် တစ်ကုံးကို ချီယူ လာခဲ့လေ၏။ ဘုရင်သည် စစ်သည်တော်များအား ထိုကျီး၏ နောက်သို့လိုက်၍ ပုလဲသွယ်ကို အရယူရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ကျီးမသည် ပုလဲသွယ်ကို ချီယူလာခဲ့ပြီး မြွေတွင်းမှာ ချထားလိုက်လေ၏။ မြွေက ပုလဲသွယ် ကိုတွေ့သောအခါ ပါးပျဉ်းထလေ၏။ စစ်သည်တော်တို့သည် မြွေကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်သတ်၍ ပုလဲသွယ်ကို ယူသွားကြလေသည်။

ထိုနေ့မှ အစပြု၍ ကျီးဖို ကျီးမတို့၏ သားသမီးများကို မည်သည့် မြွေကမျှ လာ၍ မစားတော့ပေ။

အဲဒါကြောင့် ရန်သူကို ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့်သာ နိုင်အောင် လုပ်ရတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒမနက က တစ်ဖန် ဆက်၍ ပြောပြပြန်လေ၏။

အမှန်စစ်စစ်မှာမူ ဉာဏဗလဟာ ကာယဗလထက် သာလွန်မြင့်မြတ် တယ်။ အသိဉာဏ် ရှိသူသာလျှင် ခွန်အားဗလ ရှိသူဖြစ်တယ်။ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့သူရဲ့ ခွန်အားဗလဟာ အချည်းနှီးပင် ဖြစ်တယ်။ အသိဉာဏ် ပညာရှိ သူဟာ အသိဉာဏ် ပညာမဲ့သူကို ယုန်က ခြင်္သေ့ကို နိုင်နည်းအတိုင်း နိုင်နိုင် တယ်။

ကရုဋက က ယုန်နှင့် ခြင်္သေ့အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲဟု မေးလေ၏။
ထိုအခါ ဒမနက က “ယုန်နှင့် ခြင်္သေ့”၏ ပုံပြင်ကို ပြောပြလေ၏။

ယုန်နှင့် ခြင်္သေ့

တောအုပ်တစ်ခု၌ ဘာသုကရ အမည်ရှိသော ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ရှိလေ၏။ ထိုခြင်္သေ့သည် အားခွန်ဗလ အလွန်ပြည့်ဝသည်ဖြစ်၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တော အတွင်းရှိ သားသမင်တို့ကိုသာလျှင် သတ်ဖြတ် စားသောက်၍ နေလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ တောအတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန် အပေါင်းတို့သည် စည်းဝေး တိုင်ပင်ကြပြီး

လျှင် ဘာသုရက ခြင်္သေ့အား မိမိ၏အစာအတွက် တစ်နေ့လျှင် သားကောင် တစ်ကောင်ထက် ပို၍ မသတ်ရန် တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ထို ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခြင်္သေ့အား အကြောင်းကြား ပြောဆိုရန်အတွက် တိရစ္ဆာန် တို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များသည် ခြင်္သေ့နှင့် တွေ့ဆုံကြလေသည်။ ကိုယ်စားလှယ် များသည် ခြင်္သေ့အား တစ်နေ့လျှင် သားကောင် တစ်ကောင်ကျ မဖမ်းဘဲနှင့် ရစေရမည်။ သားကောင်အများကို မဖမ်းဆီး မသတ်ဖြတ်ပါနှင့်ဟု တောင်းပန် လေ၏။ ခြင်္သေ့ကလည်း ထိုအချက်ကို သဘောတူလေသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဝသည် ကိုယ့်စကား ကိုယ်မြဲဖို့ သတိပေးကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ တောတိရစ္ဆာန်တို့သည် စိတ်ချ လက်ချ တောထဲတွင် လှည့်လည် သွားလာနေကြလေသည်။ ခြင်္သေ့ကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ပေ။ ခြင်္သေ့ကလည်း ကိုယ့်နေရာမှ နေ၍ သားကောင်တစ်ကောင်ကျ နေ့စဉ် ရရနေလေ၏။ ခြင်္သေ့က သားကောင် မရသည့် တစ်နေ့ကျလျှင် ခါတိုင်းလိုပင် သားကောင်များကို အရမ်းဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်မည်ဟု ကြိမ်းမောင်း ထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်တို့သည် အလှည့်ကျနှင့် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင် စီကို ခြင်္သေ့ထံသို့ အမြဲပို့နေရလေ၏။

ယင်းသို့အားဖြင့် တစ်နေ့သောအခါတွင် ယုန်တစ်ကောင်၏ အလှည့်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ယုန်သည် ခြင်္သေ့၏ ဝူရှိရာသို့ သွားလေ၏။ သို့သော်လည်း သေရမှာ ကြောက်လှသဖြင့် သူ၏ခြေထောက်များမှာ တုန်၍ နေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခြင်္သေ့၏ဝူသို့ တိုက်ရိုက် မသွားသေးဘဲ သူသည် တောထဲတွင် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်လည်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ နေရာတစ်ခုတွင် ရေတွင်း တစ်ခုကို သွားတွေ့လေသည်။ ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ အရိပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဘာသုရက ခြင်္သေ့ကို တောထဲမှာ ပြိုင်ဘက် ခြင်္သေ့ တစ်ကောင်ရှိတယ် ပြောပြီး သူ့အရိပ်ကို ဒီရေတွင်းထဲမှာ ပြရင်း ရေတွင်းထဲ ကျအောင် လုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးမိလေသည်။

ယင်းသို့ စိတ်ကူးပြီးလျှင် ယုန်သည် ခြင်္သေ့အထံသို့ အချိန်အတော်ကြီး ကြာမှ ရောက်သွားလေ၏။ ခြင်္သေ့ကမူ ဆာလောင် မွတ်သိပ်လှပြီ ဖြစ်၍ ပါးစပ် တပြင်ပြင်နှင့် စောင့်၍ နေလေ၏။ သူစားနေကျ အချိန်မှာ လွန်သွား လေပြီ။ နောက် အချိန် အနည်းငယ် ကြာ၍မှ သားကောင် ရောက်မလာလျှင် သူသည် ယခင်ကကဲ့သို့ သားကောင် အရှာထွက်ပြီး တစ်တောလုံးရှိ သား

တိရစ္ဆာန်တို့အား သွေးချောင်းစီးသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူး ထုတ်နေလေ၏။ ထိုအတွင်း ယုန်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာပြီး ဦးညွတ်လျက် ထိုင်လိုက်လေ၏။

ယုန်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ခြင်္သေ့သည် ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးကြီး နီရဲကာ ဟိန်းဟောက် ပြောဆိုလေ၏။

ဟဲ့ ယုန်ယုတ်၊ သင်ဟာ သေးငယ်ရတဲ့အထဲဒီလောက် အကြာကြီးကြာမှ ရောက်လာတယ်။ ဒီနေ့ သင့်ကို သတ်စားပြီး နက်ဖြန်ခါ ဒီတောမှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန် အားလုံးရဲ့မျိုးကို ဖြုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ သိလား။

ယုန်က ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညွတ်ပြီး ပြန်ပြောလေ၏။

အရှင် ခြင်္သေ့မင်းဟာ အလကားပဲ ဒေါသထွက်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်မှာ လည်း အပြစ်မရှိဘူး။ တခြား တိရစ္ဆာန်တွေမှာလည်း အပြစ်မရှိဘူး။ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်ချက်မချခင် ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းကို နားထောင်ပါဦး။

ခြင်္သေ့ ။ ။ ပြောစရာရှိရင် ခပ်မြန်မြန်ပြော။ ငါ သိပ် ဆာနေတယ်။ သင် မပြောခင် ငါ သင့်ကို ဝါးစားမိလိမ့်မယ်။

ယုန် ။ ။ အရှင် ခြင်္သေ့မင်း၊ အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ။ တိရစ္ဆာန် အားလုံး၊ ဒီနေ့ စည်းဝေးပြီး ကျွန်ုပ်ကို သေးလှတယ်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အခြား ယုန်လေးကောင်ကိုပါ သင် ခြင်္သေ့မင်း စားဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦး သင် ခြင်္သေ့မင်းဆီကို လာရင်း လမ်းမှာ တခြား ခြင်္သေ့ တစ်ကောင် ဂူထဲက ထွက်လာပြီး ဟေ့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ၊ ဘုရား သိကြား သာတပေတော့၊ သင်တို့အားလုံးကို သတ် စားရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အရှင်ဘာသုရက ဆီကို သူ့ရဲ့ အစာအဖြစ်နှင့် သွားရမယ် လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ပြောပြန်တယ်။ ဘယ်က ဘာသုရကလဲ၊ ဒီတော့ဟာ ငါ့တော၊ ငါသာ သင်တို့ရဲ့ ဘုရင် ဖြစ်တယ်။ သင်တို့ ပြောစရာ ရှိရင် ငါ့ကိုသာ ပြော။ ဘာသုရကဟာ သူ့ခိုး၊ သင်တို့အထဲက ယုန်လေးကောင် ဒီမှာ နေခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ကောင်က ဘာသုရကဆီ သွားပြီးတော့ သူ့ကို ဒီခေါ်လာခဲ့၊ ငါ သူနှင့် အားစွမ်းပြိုင်မယ်၊ နိုင်တဲ့ခြင်္သေ့ဟာ ဒီတောရဲ့ ဘုရင် ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ် အသက် ချမ်းသာရာ ရပြီး သင် ခြင်္သေ့မင်းဆီ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နောက်ကျနေတာပါ။ ကဲ အခု

သင် ခြင်္သေ့မင်း၊ သဘောကျသလို စီမံပါတော့။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဘာသုရက က ပြောလေ၏။

ဒီလိုဆိုလျှင် ငါ့ကို ချက်ချင်း အဲဒီခြင်္သေ့ ရှိရာကို ခေါ်သွားစမ်း။ ဒီကနေ့ သူ့သွေးကို သောက်ပြီး ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေတာကို ဖြေဖျောက်မယ်။ ဒီတောထဲမှာ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် လာရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက် နေတာကိုမှ ငါ မလိုလားဘူး။

ယုန် ။ ။ အရှင် ခြင်္သေ့၊ ကိုယ့် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် စစ်ထိုးခြင်းဟာ အရှင်ခြင်္သေ့မင်းတို့လို သူရဲကောင်းများရဲ့ ကျင့်စဉ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟို ခြင်္သေ့ဟာ သူ့ဂုဏ်မှာ အောင်းနေပါတယ်။ ဂုဏ်ထက် ထွက်ပြီးတော့သာ ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းကို ပိတ်ပင် တားမြစ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ခံတပ်ထဲမှာ နေတဲ့ ရန်သူကို အောင်နိုင်ဖို့ရန်မှာ အင်မတန်မှ ခက်ခဲပါတယ်။ ခံတပ်ထဲမှာ နေတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ဟာ ရန်သူတစ်ရာနှင့် ညီမျှပါတယ်။ ခံတပ် မရှိတဲ့ ဘုရင်ဟာ အစွယ်မရှိတဲ့ မြွေ၊ သို့မဟုတ် မာန်ယစ်ခြင်း မရှိတဲ့ ဆင်လိုပဲ အားအင် မရှိပါဘူး။

ခြင်္သေ့ ။ ။ သင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဂုဏ်မှာနေတဲ့ ခြင်္သေ့ကိုလည်း ငါ သုတ်သင်ပစ်မယ်။ ရန်သူဆိုတာ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် သုတ်သင်ပစ်ရတယ်။ ငါ့အစွမ်းကို ငါ ယုံကြည် စိတ်ချတယ်။ သူ့ကို ချက်ချင်း လက်ငင်း မသုတ်သင်လျှင် သူ တဖြည်းဖြည်း အားရှိလာလိမ့်မယ်။

ယုန် ။ ။ အရှင် ခြင်္သေ့မင်းကြီးက ဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ လိုက်ခဲ့ပါတော့။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ယုန်သည် ဘာသုရက ခြင်္သေ့ကို သူ့အရိပ် မြင်ခဲ့ရသည့် ယခင် ရေတွင်းရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ယုန်က ပြောလေ၏။

အရှင် ခြင်္သေ့မင်း ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အသင် ခြင်္သေ့မင်းကို အဝေးက လှမ်းမြင်ကတည်းက သူ့ဂုဏ် ဝင်သွားပါပြီ။ ဟောဒီ လာပါ။ ကျွန်ုပ် သင် မင်းကြီးကို သူ့မျက်နှာ ပြမယ်။

ခြင်္သေ့ ။ ။ ကောင်းပြီ၊ ဒီခြင်္သေ့ယုတ်ကို တွေ့ရရင် သူ့ဂုဏ်မှာပဲ သူ့ကို ငါ သုတ်သင်ပစ်လိုက်မယ်။

ယုန်သည် ခြင်္သေ့ကို ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ခြင်္သေ့

သည် ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းက ငုံ့ကြည့်သောအခါ သူ၏ အရိပ်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် တခြား ခြင်္သေ့ တစ်ကောင်ပဲဟု မှတ်ထင်၍ ပြင်းထန်စွာ ဟိန်းဟောက် လေ၏။ ထိုအခါ ရေတွင်းထဲမှ ပဲ့တင်သံ ပေါ်လာလေ၏။ ယင်း ပဲ့တင်သံကို ရန်သူ ခြင်္သေ့၏ ဟိန်းဟောက်သံ ထင်မှတ်လျက် ဘာသုရက ခြင်္သေ့သည် ထိုခဏ၌ပင် ရေတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။ ဤတွင် ရေတွင်းထဲ၌ ခြင်္သေ့ သည် ရေနစ်သေဆုံး သွားလေသည်။

ယုန်သည် သူ၏ အသိဉာဏ်ပညာဖြင့် ခြင်္သေ့ကို အနိုင်ယူလိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် သူသည် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အစည်းအဝေး သဘင်သို့ သွားလေ၏။ အသိဉာဏ်ပညာသုံး၍ ခြင်္သေ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပုံ အကြောင်းစုံကို ကြားသိရသောအခါ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းသာလွန်းလှသဖြင့် ထကကြလေ၏။

ဒါကြောင့် အသိဉာဏ်ပညာ ခွန်အား ရှိသူသည်သာလျှင် တကယ့် ခွန်အား ရှိသူမည်၏ဟု ကျွန်ုပ် ပြောပြခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒမနကသည် ပုံပြင်ကို ပြောပြပြီးသည့်နောက် ကံရဋကအား ဤသို့ ပြောလေ၏။

သင်သဘောတူလျှင် ကျွန်ုပ်လည်းပဲ အကြံဉာဏ် ထုတ်ပြီး သူတို့ချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ သြဇာရှိဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း မပစ်ဘဲနှင့် ကိစ္စမပြီးဘူး။

ကရဋက ။ ။ ကျွန်ုပ်လည်းပဲ ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်။ သင် သူတို့ ချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲသွားအောင်သာ ကြိုးစားပေတော့။ သင့်အကြံ အောင်မြင်အောင် ဘုရားသခင် မပါလိမ့်မယ်။

ဒမနကသည် ထိုနေရာမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ပိင်္ဂလက ခြင်္သေ့၏ အထံသို့ သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပိင်္ဂလက၏အထံ၌ သဉ္ဇိဝက မရှိပေ။ ပိင်္ဂလကသည် ဒမနကအား ထိုင်ဖို့ရန် နေရာညွှန်ပြလျက် ဘယ်နှယ်လဲ ဒမနက၊ မပေါ်လာတာ ကြာပါပကောဟု ပြောလေ၏။

ဒမနက ။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အရှင်မင်းကြီးအတွက် ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘဲ အတူတူ လာနေလို့ကော ဘာအကျိုးရှိမလဲ။ ဒါပေမဲ့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အကျိုးကို ပြောလိုတဲ့အတွက် အခု လာရောက်ရပြန်တယ်။ အကျိုးလိုတဲ့ စကားမျိုးဆိုတာ မမေးဘဲနှင့်လည်း ပြောရတယ်။

ပိဂံလက ။ ။ ပြောစရာ ရှိရင် ရဲရဲသာ ပြောပါ။ ငါ ဘေးမဲ့ ပေးလိုက်တယ်။

ဒမနက ။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ သဒ္ဓိဝက နွားလားဟာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့တုန်းက သူ ကျွန်ုပ်ကို ကွယ်ရာမှာ ပိဂံလကရဲ့ ခွန်အားကို ကျွန်ုပ်သိပြီ။ သူ့မှာ ဘာအနှစ်သာရမှ မရှိဘူး။ သူ့ကို သတ်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် သင့်ကို အမတ်ကြီး အရာထားပြီး တောသုံးတောင်ကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒမနက ပြောလိုက်သည့် မိုးကြိုးသွားကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းလှသည့် စကား များကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ပိဂံလကသည် အံ့ဩတွေ့စေ ကြက်ဆီသွား လေ၏။ ဒမနကသည် ပိဂံလက၏ ထိုအခြေအနေကို တွေ့ရသည့်အခါ ဤသို့ အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏။

ပိဂံလကသည် သဒ္ဓိဝက အပေါ်မှာ အတော်ပင် ခင်မင် တွယ်တာနေပုံ ရသည်။ သဒ္ဓိဝက က သူ့ကို ကြိုးကိုင်ထားပြီ။ ယင်းကဲ့သို့ အမတ်ကြီး၏ ကြိုးကိုင်ခြင်းကို ခံရသူ ဘုရင်များမှာ ပျက်စီး နစ်မွန်း သွားရတတ်သည်။

ယင်းသို့ စိတ်ကူးပြီးလျှင် ဒမနကသည် ပိဂံလက၏စိတ်နှလုံးထဲက သဒ္ဓိဝက အစွဲကို ချွတ်ပစ်ဖို့ရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်လေ၏။

ပိဂံလကသည် အနည်းငယ် စိတ်ကို တင်း၍ ပြောလေသည်။

ဒမနက သဒ္ဓိဝကဟာ စိတ်ချရတဲ့ ငါ့လူယုံတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ငါ့ကို ရန်သူသဘော ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒမနက ။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီကနေ့ လူယုံတစ်ဦးဟာ နက်ဖြန် သစ္စာမဖောက်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ဆိုနိုင်မလဲ။ တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်လိုတဲ့ လောဘစိတ်ဟာ ဘယ်သူမျိုးကို မဆို ဖောက်ပြန်သွားအောင် စွမ်းနိုင်တယ်။ သဒ္ဓိဝက ကိစ္စမှာလည်း ဘာမှ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။

ပိဂံလက ။ ။ ဒမနက ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သဒ္ဓိဝကကို မုန်းတဲ့စိတ် ပေါ်ကို မလာဘူး။ အပြစ် ဘယ်လောက်ပြုပြု ချစ်တဲ့သူဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ရစေမိပဲ။ ချစ်တဲ့သူကို အမြဲ ချစ်နေရမှာပဲ။

ဒမနက ။ ။ အဲဒါ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ နေရာမှာ မှားယွင်းချက်ကြီး တစ်ခုဖြစ်တယ်။ အံသင်မင်းကြီး၊ တစ်စုံတစ်ဦးကို ယုံကြည် ကိုးစားလိုက်လျှင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အသင်မင်းကြီးရဲ့ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်သွား

ရမှာပဲ။ သဒ္ဓိဝက တော်လို့၊ အရှင်အချင်းရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်မင်းကြီးကသာ အခရာပါ။ အရှင်မင်းကြီးက သူ့ကို ကိုးစားလိုက်လို့ သူ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်သွားရတာပါ။ သူ့မှာ ဘယ်လို အရှင်အချင်းမျိုးများ ရှိလို့လဲ။ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ သိပ်ခွန်အားဗလ ရှိတယ်။ ရန်သူကို နှိမ်နင်းတဲ့ နေရာမှာ အကူအညီ အများကြီး ပေးနိုင်တယ်လို့ သင် မင်းကြီး ထင်လျှင် မှားမှာပဲ။ အမှန်စင်စစ်ကတော့ သူဟာ မြက်သစ်ရွက်စားတဲ့ တိရစ္ဆာန်သာ ဖြစ်တယ်။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ရန်သူများဟာ အားလုံးပဲ အသားစားများ ဖြစ်ကြ တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ အကူအညီနှင့် ရန်သူများကို နှိမ်နင်းနိုင်မယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အခုတစ်လော သူဟာ အရှင်မင်းကြီးကို ပရိယာယ်နှင့် သတ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မင်း လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ သူ့အကြံ အထမမြောက်ခင် သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်မှ တော်လိမ့်မယ်။

ပိဂါလက ။ ။ ဒမနက အစ ပထမတုန်းက ငါ့ကိုယ်တိုင် ချီးကျူး မြှောက်စားခဲ့တဲ့ သူ့ကို အခု ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းပရိသတ် ရှေ့မှောက်မှာ ပြစ်တင်ရှုတ်ချလို့ ဖြစ်မလဲ။ သင် ပြောပြလို့ ငါ သူ့ကို ဘေးမဲ့ ပေးထားခဲ့တယ်။ ငါ့ စိတ်ထဲမှာလည်း သဒ္ဓိဝကကို မိတ်ဆွေလိုပဲ သဘောထားတယ်။ ငါ သူ့ကို မမုန်းဘူး။ သူက ငါ့ကို ရန်သူလို သဘောထားပေမဲ့ ငါက သူ့ကို ရန်သူလို သဘောမထားဘူး။ ကိုယ့်လက်နှင့် စိုက်ပျိုးတာ ဆိုရင် အဆိပ်ပင် ဖြစ်စောကာမူ ကိုယ့်လက်နှင့် ခုတ်ပစ်လို့ မသင့်လျော်ဘူး။

ဒမနက။ ။ အရှင်မင်းကြီး ဒါကတော့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စေတနာကို။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှု မင်းတာဝန်အရဆိုရင် ဒီလို မလုပ်ရဘူး။ ရန်သူလို သဘောထား တဲ့ လူကို သည်းခံခြင်းဟာ မင်းမှု မင်းကျင့် အမြင်နှင့် ကြည့်လျှင် ကြီးကျယ်တဲ့ အပြစ်ပဲ။ အရှင်မင်းကြီးဟာ သူ့ကို ချစ်ခင်တဲ့စိတ်နှင့် မင်းမှု မင်းကျင့်တရား အားလုံးကို မေ့ထားတယ်။ အရှင်မင်းကြီး မင်းမှု မင်းဝတ္တရားကို လိုက်နာခြင်း မရှိတဲ့အတွက် တောထဲက အခြား တိရစ္ဆာန်များဟာ အရှင်မင်းကြီးကိုအကြည်ညို မဲ့ကုန်ကြပြီ။ အမှန်ကတော့ အရှင်မင်းကြီးနှင့် သဒ္ဓိဝက ချစ်ကျွမ်း ခင်မင်မှုဟာ သဘာဝ မကျပါဘူး။ အရှင်မင်းကြီးက အသားစားသူ၊ သူက သက်သတ်လွတ် သမား။ တကယ်လို့ အရှင်မင်းကြီး ဒီမြက်သစ်ရွက်ကိုသာ စားသူကို မိတ်ဆွေ အဖြစ် ထားမယ်ဆိုလျှင် အခြားတိရစ္ဆာန်များ အရှင်မင်းကြီးနှင့် အဆက် ဖြတ်ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် အရှင်မင်းကြီးရဲ့တိုင်းပြည်၊ နိုင်ငံ

အတွက် မလျော်ပါဘူး။ သက်သတ်လွတ် စားသူများမှာရှိတဲ့ အမူအကျင့်မျိုး၊ အရှင်မင်းကြီး စိတ်ကုန်ခန်း လာပါလိမ့်မယ်။ အရှင်မင်းကြီးဟာ အရှင်မင်းကြီး နှင့် စိတ်တူ သဘောတူ တိရစ္ဆာန်များနှင့်သာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံထိုက်ပါတယ်။ သူတော်ကောင်းများဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့ သူများကို ပေါင်းဖော်ခြင်း မပြုလုပ်ကြဘူး။ အသွားနှေးတဲ့ သန်းကြီးမဟာ ကြမ်းပိုးနှင့် အပေါင်းမှားတဲ့အတွက် အသတ်ခံရ ဖူးပါပြီ။

ပိင်္ဂလက က မေးသည်။

ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ဒမနက က ပုံဝတ္ထု တစ်ခုကို ပြောပြလေ၏။

ကြမ်းပိုးနှင့် သန်းကြီးမ

ဘုရင်တစ်ဦး၏ - အိပ်ဆောင်တော်တွင်းရှိ အိပ်ရာပေါ်၌ ခေါက်ထားသော အဖြူရောင်စောင်ကြားထဲ၌ သန်းကြီးမ ဖြူဖြူတစ်ကောင် နေထိုင်လျက် ရှိလေ သည်။ တစ်နေ့သ၌ ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်သွားလာနေသော ကြမ်းပိုး တစ်ကောင်သည်လည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုကြမ်းပိုး၏ အမည် မှာ “အဂ္ဂိမုခ”ဟု ခေါ်လေသည်။

အဂ္ဂိမုခကို တွေ့ရသောအခါ သန်းကြီးမသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြောလေ၏။

ဟဲ့ ကြမ်းပိုး အဂ္ဂိမုခ၊ မလာသင့် မလာအပ်တဲ့ နေရာကို အသင်ဘာဖြစ် လို့ ရောက်လာရသလဲ။ သူတစ်ပါး မမြင် မတွေ့ခင် ဒီနေရာက ချက်ချင်း ထွက်သွားပါ။

ကြမ်းပိုးက ပြောလေသည်။

အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာရင် လူဆိုး သူဆိုးကိုတောင်မှ အခု သင်က ငါ့ကို မထိမဲ့မြင် ပြုသလို မပြုရဘူး။ လူဆိုး သူဆိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ရောက် လာရင် မာကြောင်း၊ ချာကြောင်း မေးမြန်း ပြောဆိုရတယ်။ အဲဒါဟာ အိမ်ရာ တည်ထောင်ပြီး နေထိုင်ကြသူတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ် ကျင့်စဉ်ဖြစ်တယ်။ ငါဟာ ဒီကနေ ဒီရက်အထိ ချဉ်၊ စပ်၊ ခါးတဲ့ သွေးအမျိုးမျိုးကို သောက်ဖူးခဲ့ပြီ။ ချိုတဲ့ အရသာရှိတဲ့ သွေးတစ်မျိုးပဲ မသောက်ရသေးတာ ကျန်တယ်။ ဒီနေ့

ဒီဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့၊ အရသာရှိတဲ့ သွေးကို မြည်းစမ်း ကြည့်ချင်တယ်။
 သင်ကတော့ နေ့စဉ် ရက်ဆက်ပဲ ဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ သွေးကို သောက်နေရတယ်။
 တစ်နေ့လောက် ငါ့ကိုလည်း ဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ သွေးကို မြည်းခွင့် ပြုပါကွယ်။
 သန်းကြီးမက ပြန်ပြောလေ၏။

အဂ္ဂိမုခ ငါက ဘုရင်မင်းကြီး စက်တော်ခေါ်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှ
 သူ့သွေးကို သောက်တာ။ သင်က သိပ် လျှပ်ပေါ်လော်လည်တဲ့ လူဖြစ်တယ်။
 ငါ့အရင် ဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ သွေးကို သောက်လိုက်မှဖြင့် သင်ပါမက ငါပါ
 ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်။ ဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ သွေးကို ငါ သောက်ပြီးတဲ့ နောက်မှ
 သောက်မယ်လို့ ကတိပေးရင်း တစ်ညတော့ သင့်ကို ငါ ဒီမှာ နေခွင့် ပြုမယ်။

ကြမ်းပိုးက ပြောလေ၏။

ငါ ကတိပေးပါတယ်။ သင် သူ့သွေးကို သောက် မပြီးမချင်း ငါ
 မသောက်ပါဘူး။ ငါပေးတဲ့ ကတိဖျက်ရင် ကျိန်စာ သင့်ပါစေ။ ကဲ စိတ်ချပြီ
 မဟုတ်လား။

ထိုအခိုက် ဘုရင်မင်းကြီးသည် စောင့်ကို ဆွဲခြံလိုက်လေ၏။ ဆီမီးကို
 လည်း ငြိမ်းလိုက်လေပြီ။ ကြမ်းပိုးသည် တရွရွဖြစ်နေလေ၏။ သူ၏ ပါးစပ်မှ
 သွားရည်တများများ ကျနေ၏။ ချိုမြိန်သည့် သွေးကို သောက်ချင်သည့် လောဘ
 စောကြောင့် သူသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သန်းကြီးမ မကိုက်ခင်မှာပင် ဘုရင်
 မင်းကြီးကို ကိုက်လိုက်လေသည်။ ဆုံးမ ဥပဒေသ မည်သို့ပင် ပြုပြ ဝါသနာက
 မူ စွန့်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ မီးသည် သူ၏ အပူသဘောကိုလည်းကောင်း၊ ရေသည်
 သူ၏ အအေးသဘောကိုလည်းကောင်း ဘယ်မှာ စွန့်နိုင်မည်နည်း။ သတ္တဝါတို့
 သည်လည်း ကိုယ့်ဝါသနာကို စွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အဂ္ဂိမုခ၏ ထက်လှသော သွားများကြောင့် ဘုရင်မင်းကြီးသည် စစ်ခနဲ
 နာကျင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ သလွန် ညောင်စောင်းပေါ်က အောက်သို့ ဆင်း
 လိုက်ပြီးလျှင် ဘုရင်မင်းကြီးသည် အစောင့်မှူးအား ဟေ့ ဒီအိပ်ရာမှာ ကြမ်းပိုးနှင့်
 သန်းကြီးတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ ကြမ်းပိုးလား၊ သန်းကြီးလား မသိဘူး၊ ငါ့ကို
 ကိုက်လိုက်တယ်ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အစောင့်မှူးသည် မီးထွန်းညှိပြီးလျှင် ဘုရင်၏စောင့်ကို လှန်လှောကြည့်
 လေ၏။ ထိုအခိုက် ကြမ်းပိုးသည် အတင်း ပြေးထွက် သွားပြီးလျှင် သလွန်၏
 ခြေထောက် သစ်သားကြားထဲတွင် သွားပုန်းနေလေ၏။ အသွားနှေးသော

သန်းကြီးမကမူ စောင်၏ အထပ်အလွှာ ကြားထဲမှာပင် ပုန်းအောင်းနေလေ၏။
အစောင့်မှူးသည် သန်းကြီးမကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ဖမ်းပြီး ခြေပစ်လိုက်လေ
သည်။

ဒမနကသည် ခြင်္သေ့မင်းအား ပြောပြလေ၏။

သို့အတွက်ကြောင့် သဒ္ဓိဝက နွားလားကို သတ်ပစ်မှ တော်မည်ဟု
ကျွန်ုပ် ပြောပြရခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို သူ့ကို အဆုံးစီရင် မပစ်လျှင် သူက
အရှင်မင်းကြီးကို လုပ်ကြံပါလိမ့်မယ်။ ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ သူနှင့် ပေါင်းဖော်ပြီး
အရှင်မင်းကြီး ကိုယ့်သဘာဝနှင့် မညီညွတ်တဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို
ပြုလုပ်လိုရှိလျှင်၊ အမေကျော်ပြီး ဒွေးဒေါ်ကို လွမ်းလိုရှိလျှင် အသင်မင်းကြီးဟာ
စဏ္ဍဝရ တောခွေး ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးကို ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။

ပိဂံလက က ပြောလေ၏။

ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုး ကြုံတွေ့ရလို့တုံး။

ထိုအခါ ဒမနက ပုံဝတ္ထု တစ်ခုကို ပြောပြလေ၏။

မဲနယ်ဆိုးသော တောခွေး

တစ်နေ့သ၌ တောအတွင်း၌ နေသော စဏ္ဍဝရ အမည်ရှိ တောခွေးတစ်ကောင်
သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသဖြင့် အစာရှာဖွေရန် အလိုငှာ မြို့တွင်းသို့
ရောက်လာလေ၏။

မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့ထဲမှ အိမ်ခွေးများ
သည် ထိုတောခွေးကို ဝိုင်းရံလျက် ဟောင်ကြ ကိုက်ကြလေ၏။ အိမ်ခွေးတို့၏
ရန်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် တောခွေး စဏ္ဍဝရသည် အတင်း ရုန်းကန် ထွက်ပြေး
လေ၏။ ယင်းသို့ ထွက်ပြေးရင်းနှင့် တံခါးပေါက်တစ်ခု တွေ့ရသောအခါ
တောခွေးသည် ထိုတံခါးပေါက်ထဲသို့ စွပ်မိစွပ်ရာ ဝင်ပြေးလေ၏။ ထိုတံခါးမှာ
ခဝါသည် တစ်ယောက်၏ အိမ်တံခါး ဖြစ်လေသည်။ အိမ်အတွင်းရှိ အင်တုံကြီး
တစ်ခုထဲ၌ မဲနယ်ရေများကို ဖျော်ထည့်ထားလေ၏။ အင်တုံကြီးသည် မဲနယ်ရေ
အပြည့်ရှိနေသည်။ တောခွေးသည် ကြောက်အား လန့်အားနှင့် အိမ်ထဲဝင်ပြေး
လေရာ ထိုအင်တုံကြီးထဲ ရုတ်တရက် ကျသွားလေ၏။ အင်တုံကြီးထဲက
ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ သူ၏အရောင်မှာ လုံးလုံးပြောင်းလဲသွားလေသည်။

မဲနယ်ရောင် ဆိုးထားသော စဏ္ဍဝရ တောခွေးသည် တောထဲပြန်ရောက်သွား
သောအခါ တောတိရစ္ဆာန် အားလုံးက သူ့ကို ကြည့်၍ အံ့အား သင့်နေကြ
လေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော အရောင်ရှိသော တိရစ္ဆာန်မျိုးကို သူတို့သည် ယနေ့အထိ
မတွေ့ဖူးကြသေးပေ။

တောခွေးအား ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် သတ္တဝါဟု ထင်မှတ်ပြီးလျှင်
ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ ကျားသစ် စသည်တို့သည်ပင်လျှင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လျက်
တောထဲမှ တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးကြလေ၏။

ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် ဤသတ္တဝါမှာ ဘယ်လို ထက်မြက်သည့်
စွမ်းရည်မျိုး ရှိမည်မသိ။ သူ့ကို အဝေးက ရှောင်ခြင်းသည်သာလျှင် သင့်လျော်
လိမ့်မည်။

ဤသို့ပင် တိရစ္ဆာန် အားလုံးက တွေးမိလေသည်။

တိရစ္ဆာန်အားလုံး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြသည် ဖြစ်၍ တိမ်းရှောင်
ထွက်ပြေးကြသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ စဏ္ဍဝရသည် ၎င်းတို့အား ခေါ်ငင်၍
ပြောလေ၏။

တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်
နေကြသလဲ။ သင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်ဒီနေရာကို ရောက်လာ
ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ သုံးလောကလုံးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာကြီးက ဒီနေ့ပဲ
ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ပြီး တိရစ္ဆာန်လောကမှာ အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ဘုရင်မရှိ ဖြစ်နေ
တယ်။ ခြင်္သေ့၊ ကျား စတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေဟာ အရှင်သခင် ကင်းမဲ့နေကြ
တယ်။ ယနေ့ ငါ သင့်အား အဲဒီ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဘုရင်အဖြစ် ခန့်အပ်ပြီး
ပို့လိုက်မယ်။ သင် သူတို့ဆီသွားပြီး တိရစ္ဆာန်အားလုံးကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်
ချေလော့လို့ အမိန့် ချမှတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ် ဒီကို ရောက်လာ
ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ထီးရိပ် နန်းရိပ်အောက်မှာ တိရစ္ဆာန်အားလုံး
စိတ်ချလက်ချသာ နေထိုင်ကြပေတော့။ ကျွန်ုပ် အမည်မှာ ကကုဒဒုမ ဘုရင်လို့
ခေါ်တယ်။

ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ ခြင်္သေ့၊ ကျား စသည့် တိရစ္ဆာန်တို့သည်
စဏ္ဍဝရအား ဘုရင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလျက် ပြောလေ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ဟာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်ကြ
ပါတယ်။ ယနေ့မှ အစပြုပြီး အကျွန်ုပ်တို့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာကို

လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြပါမယ်။

စဏ္ဍဝရ တောခွေးသည် ဘုရင်ဖြစ်ပြီးနောက် ခြင်္သေ့ကို အမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်ထားလေ၏။ ထို့ပြင် ကျားကို မြို့စောင့်အရာရှိအဖြစ် လည်းကောင်း၊ သိုးကို တံခါးမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း အသီးသီးခန့်ထားလေ၏။ မိမိနှင့် သွေးတူ သားတူ ဖြစ်သည့် တောခွေးတို့ကိုမူ တောထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ သူတို့ကို အဖက်လုပ်၍ စကားမျှပင် မပြောချေ။

သူ၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ခြင်္သေ့စသော သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့သည် သားကောင် များကို သတ်ဖြတ်၍ စဏ္ဍဝရအား ဆက်သကြရလေ၏။ စဏ္ဍဝရသည် အလို ရှိသမျှ စားသောက်ပြီးမှ ကျန်သည့် အစားအစာများကို သူ၏ အစေအပါး သူခစားများအား ဝေငှပေးကမ်းလေသည်။

နေ့ရက် အတန်ကြာမျှ သူ၏ တိုင်းနိုင်ငံသည် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိလာခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့သောအခါ စဏ္ဍဝရ တောခွေးတွင် ဂြိုဟ်ဝင် မွေလေတော့သည်။ ထိုနေ့တွင်စဏ္ဍဝရသည် အဝေးမှ တောခွေး၏ အူသံကို ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ သူသည် အူမြူးလာပြီးလျှင် ထိုတောခွေးတို့နှင့် ရော၍ လိုက်အူလေ၏။

ခြင်္သေ့၊ ကျား စသည့် တိရစ္ဆာန်တို့သည် သူ၏ အူသံကို ကြားရသည့် အခါ စဏ္ဍဝရသည် ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏တမန် မဟုတ်ဘဲ သာမန်တောခွေး တစ်ကောင်မျှသာဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားကြလေ၏။ ကိုယ် အပုံ နပုံကို သိရှိ သွားသည်ဖြစ်၍ သူတို့သည် အရှက်ကြီး ရှက်လျက် ဦးခေါင်း ငုံ့ပြီးလျှင် အချင်းချင်း တိုင်ပင် နှီးနှောကြလေ၏။

ဒီတောခွေးက ငါတို့ကို အရူးလုပ်တယ်။ သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်မှ တော်မယ်။

ခြင်္သေ့၊ ကျား စသည့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးသံကို စဏ္ဍဝရ သည် ကြားရလေ၏။ သည်အခါတော့ အလိမ်ပေါ်ပြီ၊ ဒီမှာနေလို့ အသက်ချမ်း သာရဖို့ လမ်းမရှိဟု တွေးမိပြီးလျှင် တောခွေးသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးလေ တော့၏။ သို့ရာတွင် ခြင်္သေ့၏ စက်ကွင်းက လွတ်ကင်းအောင် ပြေးသွားနိုင် ပါမည်လော။ တစ်လှမ်းသာလျှင် ခုန်အုပ်လိုက်ရပြီး ခြင်္သေ့သည် စဏ္ဍဝရ တောခွေးအား ကိစ္စတုံး ပစ်လိုက်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အမေကျော်ပြီး ဒွေးဒေါ်ကို လွမ်းသူဟာ ဆုံးရှုံးပျက်စီး

ရတတ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်ပြောပြခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒမနက၏ စကားကို ကြားရ၍ ပိင်္ဂလကက ပြောလေသည်။

သင် သက်သေ သက္ကာယ ထုတ်ပြပြီး ပြောရလိမ့်မယ်။ သဒ္ဓိဝက က ငါ့ကို မလိုမုန်းထားတဲ့ စိတ်နှင့် ကြည့်တယ်ဆိုတာ သင် အထောက်အထား ပြနိုင်ပါ့မလား။

ဒမနက ။ ။ အထောက်အထားကို သင် မင်းကြီး မျက်စိနှင့်သာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြည့်ပါတော့။ ဒီကနေ့ နံနက်ပဲ သူက အကျွန်ုပ်အား နက်ဖြန်ခါ သူ သင် မင်းကြီးကို သုတ်သင်ပစ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ နက်ဖြန်ခါ သင် မင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်ဆောင်မှာ သူ သင် မင်းကြီးကို သတ်ဖြတ်ဖို့ အသင့် ပြင်နေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ မျက်စိ မျက်လုံးများ နိပြီး၊ နှုတ်ခမ်း များကလည်း လှုပ်ပြီး တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီးတော့ သင် မင်းကြီးကို စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့် ကြည့်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့မှ သင် မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို ယုံကြည်လာပါလိမ့်မယ်။

ပိင်္ဂလက ခြင်္သေ့အား သဒ္ဓိဝက နွားလားနှင့် ကုန်းတိုက်ပြီးနောက် ဒမနကသည် သဒ္ဓိဝက နွားလား၏ အထံသို့ သွားလေ၏။ သဒ္ဓိဝက သည် ဒမနက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ မေးလေ၏။

မိတ်ဆွေ ဘယ်နှယ်လဲ၊ မလာတာ ကြာပါပေါ့လား။ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာရှိရဲ့ မဟုတ်လား။

ဒမနက ။ ။ မင်းခစားတို့ကို ကျန်းမာ ချမ်းသာရဲ့လားလို့ မေးတတ် ပလေ။ မင်းခစားတို့ရဲ့ စိတ်ဟာ အမြဲတစေပဲ မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတယ်။ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘောနှင့် သူတို့ဟာ ဘာကိုမှ မပြုလုပ်နိုင်ကြဘူး။ စိုးရွံ့မှု မရှိဘဲနှင့် ဘာစကား တစ်ခွန်းကိုမှလည်း မပြောနိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းခစားဟာ အလုပ်တကား အလုပ်ထဲမှာ အယုတ်ဆုံး၊ အညံ့ဆုံးလို့ ပြောဆိုနေ ကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

သဒ္ဓိဝက ။ ။ မိတ်ဆွေ၊ ဒီနေ့ မိတ်ဆွေ တစ်စုံတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ် ထင်တယ်။ ဘာမှ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မနေပါနှင့်။ ပြောသာ ပြောပါ။ အမှန် ကတော့ များမတ် ဆိုတာဟာ ဘာအကြောင်းအရာကိုမဆို လျှို့ဝှက်ထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်နှင့် ကျွန်ုပ်အကြားမှာတော့ ဘယ်လို အတားအဆီးမှ မရှိပါဘူး။ သင့် စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား အတိအလင်းပဲ

ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

ဒမနက ။ ။ သင်က ကတိသစ္စာ ထားလျှင်တော့ ပြောရမှာပေါ့။ အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ။ ပိင်္ဂလကဟာ သင့်ကို ရန်ပြုဖို့ စဉ်းစား စိတ်ကူး နေတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်ကိုဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ခေါ်ပြီး သူက နက်ဖြန် နံနက်ပဲ သင့်ကို သတ်ပြီး တခြား အသားစား တိရစ္ဆာန်တို့ကို ကျွေးပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒမနက၏ စကားကို ကြားရသောအခါ သဗ္ဗိဝကသည် အတန်ကြာမျှ တွေဝေ ငေးမော သွားလေ၏။ ထို့နောက် သတိပြန်ရသောအခါ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းသော အသံဖြင့် ပြောလေ၏။

မင်းခစား အလုပ်ဟာ တကယ့်ကို ကမ်းနားသစ်ပင်ပါပဲ။ မင်းဆိုတဲ့ လူမျိုးမှာ နှလုံးဆိုတာ ရှိပုံမရဘူး။ ကျွန်ုပ် ခြင်္သေ့မင်းကို မိတ်ဆွေဖွဲ့မိတာ ငါးပါးမှောက်တာပဲ။ အင်အားချင်း တူမျှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းသာ မိတ်ဖွဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ သဘောသဘာဝတူတဲ့ လူချင်းသာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလို့ ရတယ်။ အခု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် သူ့ကို နှစ်သက်ကျေနပ်အောင် စိတ်ပြေအောင် လုပ်ပေမဲ့ အကြောင်းထူးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အကြောင်း တစ်ခုခု ကြောင့် ဒေါသထွက်တာ ဆိုရင် အဲဒီအကြောင်း ရှင်းသွားလျှင် ဒေါသလည်း ပြေပျောက် သွားနိုင်တယ်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် ဒေါသထွက်တာ ဆိုလျှင်တော့ အဲဒီ ဒေါသ ပြေရာပြေကြောင်း နည်းလမ်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိင်္ဂလက အနီးမှာနေတဲ့ လူတွေက မနာလိုဝန်တိုစိတ်နှင့် ပိင်္ဂလကကို ကျွန်ုပ် အကြောင်း ကုန်းချော ပြောဆိုနေတာ အမှန် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူခစားတို့ဟာ အရှင်သခင်ရဲ့ မျက်နှာသာ ရလိုတဲ့အတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ တစ်ဦး ကြီးပွားတာကို တစ်ဦးက မရုဆိတ် နိုင်ကြဘူး။

ဒမနက ။ ။ မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေ ပြောသလို ဆိုရင်တော့ ချိုချိုသာသာ ပြောပြီး ပိင်္ဂလက ဘုရင်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားအောင် လုပ်လို့ရဖို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီနည်းလမ်း အတိုင်းသာ လုပ်ဖို့ စဉ်းစားပါ။

သဗ္ဗိဝက ။ ။ မဟုတ်ဘူး ဒမနက၊ သင်ပြောတဲ့ နည်းလမ်းသာ မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်က ဘုရင်မင်းကြီးကို တစ်ခါကျေနပ် နှစ်သိမ့်သွားအောင် လုပ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့လို့ သူ့အနားမှာရှိတဲ့ ကပ်ပါးရပ်ပါးများက သူ့ကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ကျွန်ုပ်အကြောင်း ပြောကြားပြီး

ကုန်းချောကြလိမ့်ဦးမယ်။ တောခွေးနှင့် ကျီးပေါင်းပြီး ခြင်္သေ့အား ကုလားအုတ်ကို အသတ်ခိုင်းသလိုပေါ့။

ဒမံနကက ပြောလေသည်။

ဘယ်လို အသတ်ခိုင်းကြလို့လဲ။

ထိုအခါ သဗ္ဗိဝံကသည် ကုလားအုတ်၊ ကျီး၊ ခြင်္သေ့တို့၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ကုလားအုတ်၊ ကျီး၊ ခြင်္သေ့

တောအုပ် တစ်ခုထဲ၌ မဒုက္ကဋ္ဌ အမည်ရှိသော ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ရှိလေ၏။ ထိုခြင်္သေ့၏အစေအပါး သူခစားတို့ထဲတွင် ကျီး၊ တောခွေး၊ ကျား၊ ကျားသစ် စသော များစွာသော တောတိရစ္ဆာန်တို့ ရှိကြလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ တောအုပ် ထဲတွင် လှည့်လည်ရင်းနှင့် ကုလားအုတ်တစ်ကောင်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ ခြင်္သေ့သည် ကုလားအုတ်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏ ကျေးကျွန် သူခစားတို့အား ဒီသတ္တဝါဟာ ဘယ်လို သတ္တဝါလဲ၊ တောတိရစ္ဆာန် လား၊ သို့မဟုတ် အိမ်တိရစ္ဆာန်လားဟု မေးလေ၏။

ကျီးက ခြင်္သေ့၏ အမေးကို ဖြေရင်း ပြောပြလေသည်။

အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီသတ္တဝါဟာအိမ် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး ရဲ့ အစာပင် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို စားသောက်ပြီး အရှင်မင်းကြီး ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်နိုင်ပါတယ်။

ခြင်္သေ့က ပြောလေ၏။

မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ငါတို့ရဲ့ ဧည့်သည် ဖြစ်တယ်။ အိမ်ကို ရောက်လာ တဲ့ဧည့်သည်ကို သတ်ဖြတ်လို့ မတော်ဘူး။ အိမ်ကိုရောက်လာလျှင် ရန်သူကို တောင်မှ မသတ်ဖြတ်ရဘူး။ သူကတော့ ငါတို့ကို ယုံကြည် စိတ်ချပြီး ငါတို့ရဲ့ အိမ်ကိုရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို သတ်လျှင် အင်မတန်မှ အပြစ် ကြီးလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ဘေးမဲ့ပေးပြီး ငါ့ဆီကို ခေါ်လာခဲ့။ ငါ သူ့ကို အကျိုး အကြောင်း မေးကြည့်ဦးမယ်။

ခြင်္သေ့၏ အမိန့်ကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ အခြား တိရစ္ဆာန်များသည် ကထနက အမည်ရှိသော ကုလားအုတ်ကို ခြင်္သေ့၏နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင် လာခဲ့လေ၏။ ခြင်္သေ့မင်းက မေးမြန်းသည် ဖြစ်၍ ကုလားအုတ်သည် သူ၏

ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေသည်။ သူသည် အဖော်ကွဲပြီး တောထဲ မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။
ခြင်္သေ့မင်းက သူ့အား အားပေးစကား ပြောကြားလေ၏။

သင် ကုလားအုတ် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာကို ပြန်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီတောမှာပဲ စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ မြက်သစ်ရွက်တွေကို စားပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါတော့။

ခြင်္သေ့၏ အားပေးစကားကို ကြားရ၍ ခြင်္သေ့အားကိုးရှိလာသောအခါ ကုလားအုတ်သည် ထိုတောထဲမှာပင် ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာ နေထိုင်၍ နေလေ၏။

နေ့ရက် အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ထိုတောသို့ အမုန်ယစ်သော ဆင်တစ်ကောင် ရောက်ရှိလာလေ၏။ မိမိ၏အစေအပါး သူခစားတို့ကို စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ဖို့ရန်အတွက် ခြင်္သေ့မင်းသည် ဆင်နှင့် တိုက်ပွဲ ဝင်ရလေတော့သည်။ တိုက်ပွဲ၌ ခြင်္သေ့ကပင် နိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆင်ကလည်း သူ၏နှာမောင်းဖြင့် ခြင်္သေ့ကို ရစ်ပတ်၍ တစ်ကြိမ် မွေ့လိုက်သောကြောင့် ခြင်္သေ့၏ အရိုးအခြင်တို့မှာ နာကျင်သွားလေ၏။ ဆင်၏အစွယ်သည်လည်း သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် စိုက်ဝင်သွားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ တိုက်ပွဲ၌ သူက အနိုင်ရရှိသွားစေကာမူ သူလည်း အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရသွားခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သားကောင်တို့ကို ရှာဖွေ သတ်ဖြတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ပေ။ သားကောင် မရသောကြောင့် နေ့ရက်ကြာမြင့်စွာ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်၍ နေလေသည်။ သူ၏စားကြွင်း စားကျန်များဖြင့် မျှတ နေကြရသည့် သူ၏ အစေအပါး ကျေးကျွန်များလည်း ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်ခါ ဖြစ်နေကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ အစေအပါးအားလုံးကို ခေါ်ပြီးလျှင် ခြင်္သေ့မင်းက ပြောလေ၏။

ငါ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရနေတာ သင်တို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သို့သော်လည်း သင်တို့ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ငါ့ထံပါးအထိ ခေါ်ဆောင် လာနိုင်ခဲ့လို့ ရှိရင်တော့ ငါ အဲဒီသားကောင်ကို သတ်ပြီး သင်တို့ကို ပေးနိုင် ကျွေးနိုင်ဖို့ ရှိတယ်။

ခြင်္သေ့၏စကားကို ကြားရသောအခါ သူခစား လေးဦးသားတို့သည်

သားကောင်ကို အရှာ ထွက်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ အကြောင်း မထူးပေ။ ထိုအခါ ကျီးနှင့် တောခွေးတို့သည် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေ၏။ တောခွေးက ပြောလေသည်။

ကျီးမင်း၊ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်လည် ရှာဖွေနေလို့ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ဒီကုလားအုတ်ကို သတ်ပြီး စားသောက်ကြလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။

ကျီးက ပြန်ပြောလေသည်။

သင် ပြောတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်မင်းကြီးက သူ့ကို ဘေးမဲ့ ပေးထားတယ် မဟုတ်လား။

အရှင်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို သတ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါက်လာအောင် ကျွန်ုပ် ဥပါယ်တံမျဉ် ကြံပါ့မယ်။ သင် ဒီမှာပဲ နေ။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ခြင်္သေ့မင်းဆီ သွားပြီး ဆွယ်ဦးမယ်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် တောခွေးသည် ခြင်္သေ့၏အနီးသို့ သွားပြီး စကား စလေ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ တစ်တောလုံး နဲ့ ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်လည်း သားကောင်ကို တစ်ကောင်မှ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာမတွေ့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဆာလောင် မွတ်သိပ် လွန်းလှသဖြင့် ခြေတစ်လှမ်းမျှ မလှမ်းနိုင်တော့ပါ။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အခြေအနေလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်နေပါတယ်။ အရှင် မင်းကြီး အမိန့်ရှိပါလျှင် ကထနက နှင့် သတ်ပြီး စားရလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။

တောခွေး၏စကားကို ကြားရသည့်အခါ ခြင်္သေ့သည် ဒေါသထွက်သွား ပြီး ပြောလေ၏။

ဟဲ့ အမိုက်၊ နောက်ထပ် သင့်ပါးစပ်က ဒီစကားမျိုး ထွက်လျှင် တစ်ခါတည်း သေမယ့်သာ ကြံပေတော့။ ငါ သူ့ကို ဘေးမဲ့ပေးထားတာ မသိဘူးလား။

တောခွေး။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်က အရှင်မင်းကြီးကို ကိုယ့် ကတိကို ဖျက်ပစ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်မင်းကြီး သူ့ကို ကိုယ်တိုင် သတ်ဖို့ရာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့အသက်ကို အရှင်မင်း ကြီးအား ပေးလှူလာလျှင်တော့ သူ့ကို သတ်တဲ့အတွက် အပြစ်ရှိမယ် မဟုတ် ပါ။ ဒီလိုမှ မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုလျှင်တော့ အကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အစာရေစာအတွက် အပ်နှင်းဖို့ရာပဲ ရှိပါတော့တယ်။ အရှင် သခင်အတွက် အသုံးမဝင်တဲ့သတ္တဝါဟာ အသက်ရှင်နေလို့ကော ဘာအကြောင်း ထူးဦးမှာလဲ။ အရှင်သခင် ပျက်စီး ဆုံးပါးသွားလျှင် အစေအပါး သူ့စားတို့ လည်း ပျက်စီး ဆုံးပါး သွားတော့တာပဲ။

ခြင်္သေ့ ။ ။ တကယ်လို့ သင်တို့က ဒီလိုပဲ စိတ်ထက်သန်နေလျှင် တော့ ငါဘာမှ ကန့်ကွက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။

ယင်းသို့အားဖြင့် ခြင်္သေ့ဆီက စကား ရရှိလာသောအခါ တောခွေးသည် မိမိ၏အခြား ခစားဖော် ခစားဖက်များ၏အထံသို့ လာပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ကုလားအုတ်နှင့်တကွ ၎င်းတို့အား ခြင်္သေ့မင်း၏အထံသို့ ခေါ်လာ ခဲ့လေ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ခြင်္သေ့မင်း၏ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပြေပျောက်စေရန် အလိုငှာ သူတို့၏ ကိုယ်ကာယကို ခြင်္သေ့မင်းအား ပေးလှူဖို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တောခွေးသည် သူ့အဖော်များအား ခြင်္သေ့က တခြား တိရစ္ဆာန်တို့ကို မသတ်ဖြတ်ဘဲ ကုလားအုတ်ကိုသာလျှင် သတ်ဖြတ်လိမ့် မည် ဆိုသည့်အကြောင်းကိုလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြော၍ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ပထမဆုံး ကျိုးက ခြင်္သေ့ ရှေ့မှောက်သို့ တိုးသွားလျက် ပြောလေ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီး အဆာလွန်ပြီး သေမသွားအောင် အကျွန်ုပ် ကိုပဲစားပါ။ ဒါမှ အကျွန်ုပ် နတ်ပြည်ကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ အရှင်သခင် အတွက် အသက်စွန့်တဲ့ လူဟာ နတ်ရွာကို လားရတယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ တောခွေးက ကျိုးအား ပြောလေသည်။

အလို ကိုရွှေကျိုး၊ သင့် ကိုယ်ကာယကလေးကို အရှင်မင်းကြီးစားလို့ ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလောက်မှ ရှိပါမလား။ သင့် ကိုယ်ကာယမှာ စားလောက် အောင် အသားအသွေး ဘယ်လောက်များ ရှိလို့တုံး။ အကျွန်ုပ်ကပဲ အကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ကာယကို အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အစားအစာအတွက် အပ်နှင်း လိုက်ပါတယ်။

ယင်းသို့အားဖြင့် တောခွေးက သူ့ကိုယ်ကို ခြင်္သေ့မင်း အစာအတွက် အပ်နှင်းလိုက်သည့်အခါ ကျားက သူ့ကို တွန်းဖယ်လျက် ပြောလေ၏။

သင်ကော ကျိုးနှင့် ဘာထူးလို့တုံး။ သင့် ခြေသည်း လက်သည်းများ ဟာ ရှည်လည်းရှည်၊ အဆိပ်အတောက်လည်း ရှိတယ်။ စားလျှင် စားတဲ့လူဟာ ဥပဒ် ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သင်ဟာ စားသင့် စားအပ်တဲ့ တိရစ္ဆာန် မဟုတ်ဘူး၊ အကျွန်ုပ်ကပဲ အကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို အရှင်မင်းကြီးအား အပ်နှင်းလိုက်ပါတယ်။